



บทนำ

คำอธิบายของบุรุษซ้ำรัก

เกี้ยวเจ้าสาวเคลื่อนผ่านท้องถนน เสียงฆ้องแตรมงคลดังราวสะเทือนฟ้า ความโอ้อ่ายิ่งใหญ่ของขบวนทำให้แม่ทอดมองจากสรวงสวรรค์แดนไกล ก็ยังคงเห็นเป็นริ้วเป็นแพ ด้านหน้ามีเจ้าบ่าวรูปงามท่วงท่าสง่าผ่าเผยนั่งอยู่บนหลังม้า แม่นับหน้าเรียบเฉยมิได้แสดงความรู้สึกใด ทว่าดวงตาที่ยามปกติมักเฉยชากลับมีประกายแสนสุขใจจนผู้คนภายนอกสัมผัสได้ พลันเสียงทั้งชื่นชมทั้งอิจฉาก็ดังขึ้นในคราวเดียวกัน ต้องวาสนาส่งส่งเพียงใดถึงได้บุรุษรูปงามเช่นนี้มาเป็นคู่ครอง จากข่าวเล่าขานต่อกันว่าทางฝ่ายเจ้าสาวก็ดังงามมิได้ลดน้อยกว่า หักลบแล้วทั้งสองช่างสมเป็นกึ่งทองใบหยกที่เกิดขึ้นมาคู่กันโดยแท้

ขบวนหรรษาเคลื่อนตรงไปทางเหนือของเขตเมืองและหยุดลงที่คฤหาสน์ของเศรษฐี เสียงดนตรีโหมบรรเลงค่อยๆ หยุดลง พลันเสียงประทัตมงคลก็ดังขึ้น เจ้าสาวถูกประคองลงจากเกี้ยว ทว่าดูเหมือนเชื่องช้ามิทันใจ เจ้าบ่าวจึงยื่นมือเข้ามาช่วยตัวอ้อมแขนเพียงครั้งเดียวก็โอบอุ้มหญิงงามเข้าสู่ประตูไปเสียแล้ว

เสียงซุบซิบดังขึ้นหนาหู บ้างก็กล่าวว่าเจ้าบ่าวช่างใจร้อนยิ่งนัก มิทันจะได้คำนับฟ้าคารวะดินก็อยากจะกลืนกินยอดनुปผา



เจ้าสาวได้ยินซำก็ขัดเขิน ยกหน้ากระชิบกระชาบร้องเตือนเสียงแผ่ว
เจ้าบ่าวกลับทำหูทวนลม ครั้นที่สุดจึงเป็นฝ่ายสตรีที่ยอมถอย ด้วยเกรงว่าหาก
ฝืนยืนหน้าไปซิดีใกล้ สุดท้ายอาจต้องขลุกอยู่ในห้องหอแล้วเฟ้นหาฤกษ์ยาม
ใหม่ให้วันนาย

พิธีคำนับเริ่มขึ้น ถูกพาไปซำที่ชาวที่ครู่หนึ่งก็เสร็จพิธี เจ้าสาววาสนาดี
ถูกส่งตัวเข้าหอ

เสียงดนตรีพลันโหมบรรเลงอีกครั้งหนึ่ง ญาติเจ้าสาวรีบตรงไปรับตัว
เจ้าบ่าวจอมใจร้อน รินสุรามงคลส่งมอบให้ตรงหน้า แสดงเป้าหมายชัดเจนว่าไม่
อนุญาตให้เข้าไปหาเจ้าสาวโดยง่าย

หลังเหวินสบตาเจ้าบ่าวที่มองมาทางเขาพอดี เห็นเส้นตะมึนหนึ่งพาด
ผ่านดวงตา คนเบื้องหน้าเขานี้กำลังเกิดโศก ทว่าเขากลับทำเพียงยิ้มพร้อม
ยื่นจอกสุราส่งให้ คนผู้นั้นรับไปดื่มอย่างจำใจ มีจอกหนึ่งแล้วจอกต่อไปก็ตาม
มาไม่ขาดสาย เมื่อจอกที่ห้าผ่านไปเขาจึงถอยมือ แต่แทนที่เจ้าบ่าวจะได้เข้าสู่
ห้องหอให้ชื่นมื่นหัวใจ ญาติเจ้าสาวผู้อื่นกลับพากันห้อมล้อมปิดกั้น เจ้าของ
งานมงคลตาขวาง หน้าผากรรมถึงขมับปรากฏรอยสามรอย

ตัวช่วยสูงศักดิ์จึงก้าวเข้ามา ผลคือถูกรั้งเอาไว้ที่เดิม...

หลังเหวินได้ยินเสียงคำรามยามกลืนสุราผ่านลำคอ เขาตัดสินใจก้าว
เท้าห่างออกมา ละทิ้งความรื่นเริงเอาไว้ด้านหลัง อาศัยความมืดยามย่ำค่ำเป็น
เครื่องมืออำพรางร่างกาย มุ่งหน้าสู่สถานที่ประจำ

สถานที่แห่งนั้นก็คือมุมสูงลับตาคนของหอเสียนฮว

ลับไว้ผู้คนใบหน้าแยมยิ้มแฉ่งสุขก็พลันจางหาย หลงเหลือเพียงดวง
หน้าเศร้ากับดวงตาหม่นหมอง เขาพิศมองที่ปลายขอบฟ้า แสงสุดท้ายแห่ง
ทินกรกำลังจะเลื่อนหายไป

มองอยู่มุมนี้ยังคงเห็นฤกษ์ที่เข่าเพิ่งผละจากมา เจ้าบ่าวยังคงถูก
ตรึงบังคับให้ดื่มสุรา คาดการณ์ว่าอีกไม่นานก็คงถูกปล่อยตัว เพราะถึงแม้
ขวัญกล้าเฝ้ามองฟ้ากล้าเฝ้าแห่หนวดมังกร แต่ก็มีอาจหาญลงมือถอน

อีกไม่นานคนผู้นั้นก็จะได้เข้าไปหาเจ้าสาว สตรีสวมอาภรณ์สีแดงที่วันนี้เขาไม่เห็นหน้า พลันเขาก็รู้สึกเจ็บแปลบในช่องอก...

“ทั้งที่คิดว่าตัดใจได้ แต่เหตุใดถึงยังรู้สึกเจ็บ” มือขวาวางทาบทอกเมืองซ้ายบิบบเข้าหากันจนปรากฏรอยย่นบนสองสามรอย สิ่งที่อยู่ด้านในนี้กำลังเจ็บปวด เจ็บปวดถึงที่สุด

“ช่างน่าสมเพชล้นดี” ภายนอกเข้มแข็งแต่ภายในกลับเปราะบางยิ่งนัก หลังเหวินเคยคิดว่าสามารถตัดใจจากลีได้เสียแล้ว ขอเพียงนางมีความสุขเขาก็สุขใจ ทว่าแท้จริงกลับไม่เคยเป็นเช่นนั้น อีกใจหนึ่งยังคงซุกซ่อนความเศร้าตรมเอาไว้ด้านใน

จริงๆ แล้วเขาไม่อาจตัดใจจากลีได้เสียเลย ไม่เคยสักครั้ง

“ตัดอะไรมิสู้ตัดใจ” เขาพึมพำพาลงยกสุรามวงคลที่หยิบติดมือมาจิบคำหนึ่ง มองแสงเทียนที่เริ่มเข้ามาแทนที่แสงตะวันไปเรื่อยเปื่อย เงาบ้านเรือนพาดทับกันเริ่มถูกความมืดกลืนกินแล้วก็หายไปอย่างสมบูรณ์

“อาเหวิน เจ้าเห็นมาร่ำสุราเพียงลำพังอีกแล้วหรือ”

หลังเหวินหันไปมองก็พบว่า เป็นสหายผู้ร่าเริง “แล้วเจ้าเห็นว่าข้างกายข้ามีผู้ใด” เขาสบตาสหายแล้วกวาดมองรอบกาย

ข้างกายเขาหาได้มีผู้ใด มีเพียงเขาแค่คนเดียว... คนเดียวเท่านั้น

อันเหมิงเห็นเววตาสหายเริ่มหมองเศร้าก็ยืมพาลงเข้าไปตบไหล่ให้กำลังใจ “แต่ข้าว่ามีอีกคน” เขาวนปลายนิ้วเป็นวงกลม ครู่หนึ่งก็เฉลยให้สหายที่มองเขาด้วยสายตาแปลกใจ “ความเหงาอย่างไรเล่า”

เววตาของหลังเหวินเปลี่ยนไปเล็กน้อย สหายของเขาพูดได้ถูกต้อง มีเพียงผิดไปแค่หนึ่งส่วน เขายกไหสุราขึ้นจิบ ทำราวกับไม่ได้ยินคำพูดเมื่อครู่เขารู้ดี เขามีความเหงาอยู่ข้างกายเสมอ จะไม่ให้เหงาได้เช่นไรกัน พลาดรักจากสตรีที่เขาพอใจมันมาตั้งแต่เยาว์วัย

“เอาเถิดสหาย” อันเหมิงเดินมาตบ่าเขา จากนั้นก็ทรุดกายลงนั่งข้างๆ เอื้อมมือไปคว้าไหสุรามาจิบแล้วเอ่ยชมไม่ขาดปาก



“สุราเลิศ สุราเลิศ”

หลังเหวินไต้ยิ่นก็ยิ้ม “ยอมต้องเลิศรส” กล่าวจบก็เอื้อมมือไปยกไหสุราขึ้นจิบอีกครั้ง รสร้อนแผ่ซ่านไปทั่วโพรงปาก ก่อนจะไหลผ่านลำคอแล้วหยุดความวูบวาบอยู่ในช่องท้อง

สุราหวานแต่รสร้อนนัก

อันเหมิงมองสหายที่ยังคงทำท่าทางเป็นปกติ จากนั้นก็ทอดสายตามองไปยังทิศทางที่เป็นจุดสนใจของคนข้างกายเมื่อครู่ เห็นผู้คนตัวไม่ต่างจากมดกำลังเดินไปมาอยู่ในเรือน สถานที่จัดงานแต่งงานของเจ้าหอเสวียนสวา ป่านนี้แล้วเจ้าบ่าวยังถูกรั้งตัว

คนเหล่านั้นคงคิดออกบวชครึ่งทาง แหย่แกมถอนหนวดมังกร

อันเหมิงเห็นสหายจ้องครุฑหาสน์ไม่ว่างตาก็ทราบถึงความรู้สึกดี “สักวันสตรีที่เป็นเนื้อคู่ของเจ้าจะปรากฏตัว” เขาอดปลอบใจไม่ได้ รู้ดีว่าสหายเจ็บปวดเพียงใด ภายนอกอาจจะดูเหมือนตัดใจได้พร้อมโน้มรับสถานะพี่ชาย ทว่าภายในของบุรุษผู้นี้กลับกลัดหนองทรมาน

รองเจ้าหอเสวียนสวาดิที่จะเลิกคิ้วขมวดขึ้นมาไม่ได้ “สตรีที่เป็นเนื้อคู่ของข้าเช่นนั้นหรือ” มุมปากทั้งสองข้างเหยียดยิ้ม ยิ้มที่แสบไม่ออกกว่าเป็นยิ้มยินดี หรือรอยยิ้มเย้ยหยันต่อฟ้าดิน “ข้าก็หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น” พลันตาหนุ่มก็เริ่มหม่นหมองจนต้องรีบหลบตามองไหสุราในมือ

เขาก็อวัง... หวังว่าสักวันจะมีสตรีที่ทำให้เขาลืมรักที่ฝังลึกนี้ไปได้...

หลังเหวินไต้ยิ่นใจเยยหน้าขึ้น “กลับเถิด วันพรุ่งข้าต้องเดินทางไปแคว้นฉี” อันเหมิงพยักหน้า จากนั้นก็พากันแยกย้ายกลับที่พัก

แปดปีต่อมา

หลังเหวินยิ่นอยู่ ณ ที่แห่งเดิม คำพูดของสหายในวันวานเขายังไม่ลืมเลือน สักวันหนึ่งคงพบสตรีที่เป็นคู่ของเขา

แต่รอมมาถึงแปดปีแล้ว เนื้อคู่ของเขากียังไม่ปรากฏกาย

ใบหน้าที่เหม็นมองดวงดาราในยามท้องนภามืดบอดหลุบตาลงมองราว
ระเบียงยาว คำขอและวาดหวังให้มีสตรีสักนางมาอยู่เคียงข้างกายและทำลาย
ความอ้างว้างข้างกายเขา ไม่เป็นจริง...

แปดปีแล้วที่ไม่มีสตรีนางใดเข้ามาอยู่ในใจของเขา ไม่มีแม้แต่คนเดียว
ใจเขายังคงมีแต่เสื้อย่นลีเหอ มีเพียงนางเท่านั้น...

เขาเหงงหน้าขึ้นมองท้องฟ้า อยากจะลองร้องขอသူอีกสักครั้ง
ครั้งสุดท้ายที่เขาจะร้องขอ...

“สวรรค์! ท่านส่งสตรีมาให้ข้าสักผู้หนึ่งได้หรือไม่” เขาหยุดร้องรอคำตอบ
ท้องฟ้าไร้ปฏิกิริยาใดๆ

ใบหน้าเศร้าคล้ำย้มบาง พลางถอนสายตาดูออกจากท้องนภา ยอมจำนน
ต่อชะตากรรม “แท้จริงแล้ว ข้าคงเกิดมาเพื่อไว้คู่กระมัง” รองเจ้าหอหนุ่มถอน
หายใจให้ท้องฟ้าก่อนจะหมุนกายเดินกลับเข้าสู่หอเสื้อย่นลีเหอ

คล้อยหลังชายเสื้อพลั่วไหวหายลับไปจากกรอบประตู ท้องฟ้าเงียบสงบ
ก็พลันเกิดประกายแสงลำหนึ่ง ดวงดาราวิ้งเป็นเส้นพาดเฉียงไปทางทิศตะวันออก...

ดาวตก... ดาวที่เชื่อว่าเมื่อธัญฐานจะทำให้คำขอนั้นเป็นจริง

หลังเหวินก้าวเดินไปเรื่อยเปื่อย ใบหน้าของเขาสงบเรียบนิ่งและเย็นชา
ดูน่าแข็ง

หอเสื้อย่นลีเหอยามรัตติกาลไร้ผู้คนพลุกพล่านทว่าไม่ขาดเวรยาม แม้ไม่
ปรากฏกายออกมาให้พบเห็น เขาก็รู้สึกได้ว่าภายในใต้เงามืด ไม่มีองค์รักน้อยใด
ละเลยต่อหน้าที่

“ท่านหลังเหวินขอรับ” ชายหนุ่มเหลียวมอง เห็นเป็นคนของตนก็ชะงัก
ปลายเท้า

“มีอะไร”

เย้ยถากไถ่กายเคารพ “ใกล้เวลาที่ทุกเผ่าต้องส่งเครื่องบรรณาการมา



แล้ว คราวนี้ท่านจะให้หอเสี้ยนสวาไปสืบเหมือนเช่นเคยหรือไม่ขอรับ”

“สืบ” เขาย่อมต้องสืบข่าวเรื่องเครื่องบรรณาการ เพราะยามนี้หอเสี้ยนสวาหาใช้แค่ต้องตามหาข่าวเอาไว้คำแต่เพียงอย่างเดียว ทว่าต้องหาเพื่อให้คนที่อยู่ในวังปลอดภัยด้วย

องค์รัชหนุ่มพุกหน้าการะครั้งหนึ่งแล้วผลจากไป หลังเหวินก้าวเท้าอีกครั้ง สามก้าวก็หยุดลงเมื่อเห็นทิวทัศน์นอกประตูวังเดือน เขาออกไปที่ระเบียงยาว ดวงตาสีเข้มทอดมองไปยังทิศทางของวังหลวง ใจก็คิดถึงสตรีที่ยามนี้นอนอยู่เคียงกายบุรุษที่ได้ครองใจนาง

นานแล้วแต่ตั้งใจไม่ได้...

“พอเถาะหลังเหวิน นางมีเจ้าของแล้ว และนางหาได้รักเจ้า” นางมีเจ้าของแล้ว และไม่เคยมีเขาอยู่ในใจ มุมปากหนุ่มคลี่เป็นรอยยิ้มครั้งหนึ่งแล้วเปลี่ยนไปคิดเรื่องอื่น

“เครื่องบรรณาการเช่นนั้นหรือ” เขาเท้าแขนกับระเบียงยาว เหตุใดถึงรู้สึกแปลกๆ กับคำนี้อย่างประหลาด สังหรณ์ใจว่าจะมีอะไรบางอย่าง

“คงไม่มีอะไรแตกต่างจากเดิมกระมัง” เพราะรายนามเครื่องบรรณาการล้วนถูกบันทึกเอาไว้เป็นลายลักษณ์ชัดเจน ทุกเผ่าก็มีความสงบดี แม้จะมีปัญหาเรื่องภัยตามธรรมชาติบ้างก็ทำให้รู้แรงจรรยาทั้งต่อต้านไม่ยอมทำตามข้อตกลง ผู้คนเหล่านั้นล้วนฉลาด ยอมกรัดเนื้อเพียงเล็กน้อยยอมดีกว่าถูกตัดหัวถลกหนัง

เขาคงคิดมากเกินไป...

หลังเหวินโยนความมกัลุ่มใจออกจากศีรษะแล้วหมุนกายเดินกลับไปยังหอนอน คลายสายรัดเอวแล้วทอดกายลงนอน ตัดความรู้สึกประหลาดที่จู่ๆ ก็ปรากฏเข้ามาในใจของตน ชั่วหลายอดีตใจก็เข้าสู่นิทรา

ทว่าสิ่งที่คิดกลับไม่มี สิ่งที่ไม่คิดกลับมี บางสิ่งกำลังเคลื่อนไหว นอกเหนือไปจากความคาดหวังของรองเจ้าหอหนุ่ม!



หนึ่ง

คำขอของตัวไร้ประโยชน์

เผ่าเหยียนตันคือดินแดนแห่งขุนเขา มีเส้นทางสลับซับซ้อนยากจะเข้าถึง เนื่องด้วยเผ่าตั้งลึกเข้าไปในหุบเขาฝั่งตะวันออกอันได้ชื่อว่าเป็นดินแดนลึกลับแห่งห้าแคว้น

ฉานอวี¹ หรือผู้นำเผ่าคนปัจจุบันคือซิงเถียนฉานอวี บารุ่ผู้สืบเชื้อสายมาจากสกุลซิง สกุลเก่าแก่ที่ปกครองเผ่ามาตั้งแต่ครั้งอยู่ฝั่งตะวันตก

ภายในกระโจมหัวหน้าเผ่า ซิงเถียนกำลังมุ่งความสนใจอยู่กับการจัดการรายนามเครื่องบรรณาการที่เวลาเวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง

“ฉานอวีขอรับ มู่เจียงกู่ลี² ขอเข้าพบขอรับ” ทหารยามหน้ากระโจมเอ่ยทำลายความเงียบสงบ เจ้าของกระโจมใหญ่เฝ้าหน้าขึ้นมาจากม้วนผ้าแพรที่ใช้เขียนตัวอักษรอันงดงาม

“ให้เข้ามา”

¹ ฉานอวี เป็นคำที่ใช้เรียกหัวหน้าเผ่าต่างๆ ในเรื่องนี้ (เป็นคำเรียกของหัวหน้าเผ่าซงหนุและเผ่าต่างๆ)

² กู่ลี มีสองตำแหน่งคือฝั่งซ้ายกับฝั่งขวา ฝั่งหนึ่งดูแลด้านกองทัพ อีกฝั่งดูแลด้านพลเรือน คล้ายกับสมุหนายกกับสมุหกลาโหมกับสมุหนายก

ได้ยื่นคำอนุญาตมู่เจียงที่ยืนรออยู่ด้านนอกก็ก้าวเท้าเข้าสู่ด้านใน ชายเฒ่าผู้เป็นที่ปรึกษาฟังไม่เท่ากับตัวแล้วโค้งกายไปด้านหลังพร้อมทั้งยกมือขวาพาดทับจับที่ไหล่ซ้าย “ทำความเคารพจนอวี”

“เจ้ามาก็ดี รีบมาช่วยข้าคิด” ซิงเกียสะบัดแขนครั้งหนึ่ง ที่ปรึกษาเฒ่าก็ยึดกายยืนตรง

“ขอรับจนอวี” ซิงเกียพับม้วนผ้าแพรรายชื่อเครื่องบรรณาการเข้าหากัน จากนั้นก็ขยับกายเดินไปยังโถงที่อยู่กลางกระโจมแล้วทรุดกายลงนั่งบนม้านั่งไม้แกะสลักงดงาม มู่เจียงถ่อไม้เท้าตามไปหยุดยืนอยู่ข้างๆ เฝ้ามองหัวหน้าเผ่ากำลังทอดสายตามองผั่งจำลองเฒ่าเหยียนตันที่วางบนโถงด้านหลัง

“เจ้านั่งเถอะ”

มู่เจียงกู่ลี้ตบเท้าเดินไปยังม้านั่ง เดิมทีก็รู้สึกถึงความตึงเครียดอยู่บ้างแล้ว บัดนี้พอได้เห็นร่องรอยยับย่นบนหน้าผากชัดเจนก็ไม่รอช้าที่จะออกปากถามไถ่ “ไม่ทราบว่ามีปัญหาใดทำให้ท่านหนักใจหรือจนอวี”

ซิงเกียหนึ่งไปชั่วคราวแล้วเอื้อมมือไปรินชา ที่ปรึกษาเฒ่ามองปลายวันสีขาวลอยอ้อยอิ่งเหนือปากถ้วย ไม่นานจนอวีก็เอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงกลัดกลุ้มใจ

“ข้าต้องการสิทธิ์การค้าจากทางต้าเจิ้งให้มากขึ้น” มู่เจียงมองไอชาสลับกับใบหน้าตึงเครียด

“ต้องการสิทธิ์การค้าขายให้มากขึ้น” ที่ปรึกษาเฒ่าทวนคำซ้ำๆ มือเหยียวย่นยกขึ้นลูบเคราสีเทา หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน เริ่มดึงเข้าสู่การค้นหาความต้องการตามคำกล่าวของจนอวี

ต้าเจิ้งได้ชื่อว่าเป็นแคว้นที่เสรีทางการค้าขาย ทุกแคว้นแคว้นหากกล่าวเรื่องนี้ ย่อมไม่มีแคว้นใดเด่นเท่าต้าเจิ้ง ทว่าถึงจะได้ชื่อว่าเปิดการค้าเสรี แต่ถ้าได้รับการอำนวยความสะดวกจากเจ้าของแคว้นย่อมดีกว่า ยิ่งยามนี้แพร่พรรณและงานปักจากเฒ่าเหยียนตันเป็นที่สนใจของแคว้นอื่น แต่ด้วยเพราะอยู่ลึกจนแทบเหมือนจะตัดขาดจากผู้คน เลยไม่เฟื่องฟูมากเท่าใดนัก

แต่ธรรมเนียมแห่งการร้องขอจะไปโดยปราศจากหยกงามได้อย่างไรกัน
ยิ่งเวลานี้ใกล้ช่วงส่งเครื่องบรรณาการแล้วด้วย คงเป็นโอกาสเหมาะที่จะเจรจา
ซำก่อน... เครื่องบรรณาการ หรือว่า...

นัยน์ตาของทีปรีษาเฉาเปล่งประกายเมืองทราบถึงความหมายโดยนัย
ที่แฝงมาอย่างแจ่มชัด “นานอวี๋หมายถึงเครื่องบรรณาการใช่หรือไม่หรือรับ”

ซิงเกียพยักหน้า เฉาผู้นี้ช่างหูดาว ไช้ใจเขาได้รวดเร็วยิ่งนัก “ใช่ ข้า
อยากได้รับความช่วยเหลือจากต้าเจิ้ง” แต่ก็ไม่กล้าจะไปขอมือเปล่า เลยต้องอาศัย
การส่งเครื่องบรรณาการที่ใกล้จะมาถึงนี้แล้วแสดงเจตจำนงแฝงเร้นนี้แทน
มู่เจียงพยักหน้าครุ่นคิดอย่างตั้งใจ เขาอ่านใจชายตรงหน้าได้กว่าเจ็ดส่วนแล้ว
เหลืออีกสามส่วนที่ยังลึกลับ “จะส่งแพรพรรณเงินทอง ทางต้าเจิ้งก็ล้วนมีอยู่
มากมาย” ชายเฉาหย่งเซิง เห็นใบหน้านิ่งงันทว่าดวงตากลับผันแปรเปลี่ยน
เพียงเท่านั้นก็ทำให้เริ่มเห็นว่าสิ่งใดคือความต้องการอันแท้จริง

“ใช่ แพรพรรณเงินทองต้าเจิ้งมีอยู่มากมาย” ท้องพระคลังหลวงมีทอง
กองตั้งขุนเขา ชนเผ่าเล็กๆ อย่างเหยียนตันต่อให้พลิกฟ้าแยกเผ่าก็หาสิ่งนั้น
มาเทียบไม่ได้ นอกจากนั้นแล้วเขายังเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นมีอาจดั่งจุดใจพอจะแก้
ความต้องการของโอรสสวรรค์จนยอมช่วยเหลือเขาโดยง่าย

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง” มู่เจียงพลันเข้าใจทุกอย่าง... หากไม่ยากส่ง
สิ่งของแพรพรรณ ที่เหลือคงเป็นอิสตรี! เขาเชื่อว่าฉานอวี๋เองก็ต้องคิดเช่นเขา
เหมือนกัน เพียงแต่ยังรู้สึกลังเล เลือกลำบากเท่านั้น สตรีเครื่องบรรณาการ
ย่อมต้องไม่ใช่สตรีธรรมดา ต้องเป็นหญิงสูงศักดิ์ควรค่า เพราะหากตั้งใจ
จักรพรรดิ ผลประโยชน์ที่ได้กลับมาก็กินवादหวัง ในสายตาเขาหากให้
เลือกจากหนึ่งในกองคหึง คงหนีไม่พ้นซิงเฮ้อร์กงจู³ คิดเช่นนั้นแล้วก็ไม่

³ คำว่า ‘กงจู’ เป็นคำที่ใช้เรียกสตรีที่มีบรรดาศักดิ์เป็นองค์หญิง ในเรื่องจะเรียกองค์หญิง
จากเผ่าและแคว้นต่างๆ ว่ากงจูเหมือนกัน แต่ศักดิ์ขององค์หญิงแห่งแคว้นจะสูงกว่า
องค์หญิงจากเผ่า)



รอช้าที่จะเสนอความคิดเห็น

ซึกงเถี่ยเห็นแววตาทำทางของที่ปรึกษาเผ่าก็รู้ว่าชายผู้นี้เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ปลายนิ้วมือลากผ่านปากถ้วยชาหยุดลง ทั้งสองสบตากันอย่างเข้าใจอยู่ในที่

“หะ...”

“มารดามันเกิด ช่างอะอะหนวกหู” ที่ปรึกษาเผ่าชะงัก มีต่างจากซึกงเถี่ย ใบหน้าที่เดิมที่แสดงความกังวลเปลี่ยนเป็นแปลกใจ ก่อนฉาบแดงด้วยฤทธิ์ของโทสะ

ผู้ใดบังอาจบุกรุกกระโจมใหญ่!

ดวงตามากโทสะกวาดมองโดยรอบ เพ้นหาที่มาของต้นตอเสียง ก่อนจะหยุดลงที่ฐานรองชุดเกราะทำศึก!

“อ้าว เจ้าหน่ออย่าไป เจ้าอย่าไปนะ มาให้ข้ากินก่อน ได้โปรดอย่าไป มาให้ข้ากินเจ้าก่อน กลับมาสิ กลับมา บัดชบ!” เมื่อห่านในฝันไม่ยอมหยุดเท้า ร้องตามคำร้องขอ ถ้อยคำสุภาพก็เปลี่ยนเป็นสบถต่ำซ้ำ

ลึกเข้าไปด้านในฐานรองชุดเกราะ ใบหน้าที่ดวงตายังไม่ลืมเบ้าปากอย่างไม่พึงใจยิ่ง แล้วสบถดั่งลั่นอีกเมื่อยั้งร้องขออ่อนน้อมห่านที่ถูกย่างตัวน้ำตาลยังคงวิ่งหนีห่างออกไปเรื่อยๆ “ข้าบอกว่าย่าหนี่! ได้ ย่าหนี่กว่าจะรอดนะ” เสียงสบถยังคงดั่งต่อเนื่อง ก่อนจะตามมาด้วยเสียง ‘พลั๊ก’

ดวงตาศิลปติลิมขึ้นมามีอย่างรวดเร็วเมื่อรู้สึกเจ็บบริเวณหน้าผาก ครู่หนึ่งก็ทำท่าเศร้าใจเมื่อเจ้าหน่อหายไ้ไม่เหลือร่องรอยเสียแล้ว ความรู้สึกที่ตามมาจากการเสียชีวิตความฝันคือความมึนตึ๋น

แล้วเหตุใดถึงมึน

เจ้าตัวที่จำไม่ได้ว่าทำไมถึงมาอยู่ในที่มีดๆ ทำท่าครุ่นคิด ไม่นานเรื่องราวก่อนหลับไหลก็ค่อยๆ หวนคืนกลับมา เหตุการณ์การวิ่งหนี การด่าทอ และการไล่ล่า ร่างกายของนางให้ลุกชันขึ้นมาทันตา!

นางกำลังหนีเจ้าสองปีศาจนั้น!

“ตายแล้ว!” นางอุทานแล้วดีดกายลุกขึ้น
ปึก!

ศีรษะกระแทกเข้ากับเพดานไม้เตี้ยจนเสียงดังประหนึ่งฟ้าผ่า! ชูดเกราะ
หนังสัตว์ที่อยู่บนฐานลั่นไหวตามแรงกระแทกส่งเสียงดังเอี้ยดอ๊าด ชิงกเถี่ย
สบตากับมู่เจียงอีกครั้ง พลางคิดเป็นเรื่องเดียวกันว่า ผู้ใดช่างบังอาจนัก
หาญกล้าบุกรุกกระโจมใหญ่

“โอ๊ย! เจ็บ” มือลั่นๆ ยกขึ้นถูบริเวณที่เจ็บ พอจะหันตัวก็ชนอีก “มารดา
มันเถอะ” ผู้อาศัยได้ฐานไม้เป็นที่นอนมาตลอดคืนสลับ ใบหน้าภายใต้ความ
มืดแสดงถึงความไม่พอใจยิ่งนัก พยายามอยู่สองคราก็ชนอีก จนในที่สุดก็ต้อง
สงบใจแล้วค่อยๆ หาทางออกจากฐานแคบๆ อย่างใจเย็น

นางดันกันออกมาจากฐานชูดเกราะที่เริ่มเอนเอียงตามแรงกระทบ เมื่อ
เจ็บแล้วย่อมรู้จักจำ ทุกการกระทำจึงระวังมากขึ้น ด้วยเพราะเกรงเกรงว่า
ส่วนไหนของร่างกายจะเจ็บร้าวขึ้นมาอีก

ที่เจ้าสองปีคางนั้นทำก็ยังไม่หาย ต้องไม่สร้างเพิ่ม! นางคิดอย่างมาด
มัน แล้วดันกันให้โด่งๆ ส่วนศีรษะกดต่ำ เมื่อหลุดลอดออกมาจากที่หลบซ่อน
ก็ล้มแผ่ลงกับพื้นแล้วเงยหน้าขึ้น สิ้นน้ำเคืองเครียดเปลี่ยนเป็นดีใจทันตา

“ฮ่าๆๆ ในที่สุดข้าก็ชนะเจ้า” เสียงอู้อี้เพราะมีของเหนียวหนืดอุดตัน
ที่จมูกเยาะเย้ยกับฐานไม้ประหนึ่งนักรบที่ชนะสามศึก

มู่เจียงหรีดตาลงจนเหลือเท่าเมล็ดถั่ว เมื่อเห็นว่าผู้ทำลายความสงบ
ในกระโจมของฉานอ้วนนั้นเป็นสิ่งที่ชีวิตหนึ่งที่ตั้งสูงไม่ถึงสองข้อไม้ไฟ

สิ่งมีชีวิตสวมเสื้อผ้าเก่าๆ ขาดวิ่น ไม่ต่างจากผ้าขี้ริ้วเท่าใดนัก ข้างร่างกาย
ที่โผล่พ้นอาภรณ์ยังมีรอยเขียวช้ำและเกราะเกรงของคราบโคลนดิน

“นั่นคือ...” ชายเฒ่าโน้มหน้าพูดเสียงอีกอึก นั่นมิใช่... บุตรสาวคนเล็ก
ของท่านหัวเฒ่าหรือหรือ เขาชำเลื่องตามองไปยังบุรุษข้างกาย แหวตาดุดัน
แฝงไปด้วยความเกลียดชังทำให้ความรู้สึกอยากจะถามหยุดชะงักลง

คนไม่รู้เหตุการณ์ยังคงเอียงคอไปมาขณะสำรวจอาการบาดเจ็บตาม

ร่างกาย “อ่า... มารดามันเกิด... เจ็บ” มือคู่เล็กลูบศีรษะตรงที่โดนกระแทก เมื่อครู่หลังทำท่าถือชัยเหนือเจ้าฐานไปไม่กี่นาที เช่นนี้แล้วไม่เข้าเค้าหวิดเขา แต่เขาก็หวิดเราได้รี!

“อี! เจ้าคนชั่ว” นางคว่ำปากขึ้นใส่เจ้าชุดเกราะที่ล้มลงอย่างไม่พอใจ ต่อมาร่างกายก็ชะงักงันดูจุกจิกเกาทัณฑ์แหลมคมทะลุร่าง จมูกอืดอัดขยับขึ้นลง นางได้กลิ่นหอมของอาหาร!

อาหาร!

ใบหน้าหงุดหงิดแกมมึนงงเปลี่ยนเป็นลิงโลด น้ำลายเอ่อขึ้นจนชุ่มโชก ลำคอแห้งผาก ท้องกิวไร้อาหารครวญครางอย่างรู้หน้าที่

จึก!

ความหิวที่ถูกหลงลืมไปเพราะเจ้าฐานไม่สารเลวกลับมาอีกครั้ง ช้ายัง ครวญครางหนัก ไม่รอรีซั๊กให้เสียเวลาเริ่มกวาดตาดหาที่มาของกลิ่นหอม จมูกอืดอัดอื้ออึ้นทุบทุบที่หมายได้อย่างรวดเร็ว

อาหารอยู่ทางด้านหลัง!

กลิ่นหอมหวานนั้นมาจากทางด้านหลัง นางคิดซ้ำสองแล้วรีบหมุนกาย ก้าวเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว ขนรูปร่างประหลาดปรากฏอยู่ที่มุมห้อง เมื่อรู้จุดหมายก็ไม่รอช้า ลับซาสันๆ วิ่งเข้าไป ไม่ต่างจากวัวตกมันคั่ง!

ร่างสปรกวิ่งผ่านสายตา โคมเข้าใส่ของว่างเย็นชืดเพราะถูกทิ้งไว้ ตั้งแต่หนึ่งชั่วโมงก่อน จุกโทะสะให้ทะยานขึ้นสูง “อู๋ยง!” ซึงเถี่ยคำราม

“อื้อ... อร่อย” ปากที่เคี้ยวไม่หยุดเอื่อยชม ไม่สนใจต่อเสียงคำรามราวสัตว์ป่า นางหิว... มือสุดท้ายก็เมื่อสองวันก่อน หลังจากนั้นก็ได้ดื่มแต่น้ำจากลำธาร

ซึงเถี่ยนัยน์ตาก้าว ตะโกนเรียกทหารเสียงดัง “ทหาร!” เสียงฝีเท้า หนักรๆ เคลื่อนเข้ามา ครู่เดียวทหารสองนายก็เข้ามาในกระโจม ทั้งสองโค้งกาย การะพลงเอ่ยด้วยเสียงฮึกเหิม เห็นเจ้าของกระโจมไม่พูดสิ่งใด ทำเพียง จดจ้องไปยังจุดหนึ่ง ทั้งสองก็เคลื่อนใบหน้าตามไป

“ขอรับนางอวี” เสียงลั่นๆ ตอบกลับเมื่อเห็นว่ามีสิ่งแปลกปลอมหนึ่ง อยู่ในห้อง ร่างสูงหกฟุตครึ่งก็รีบก้าวเท้าเร็วรีตรงไปคว้าร่างที่กำลังดิ้นและ กินอย่างมูมมามโดยไม่ต้องรอคำสั่ง จากนั้นก็ไม่รีรอที่จะพาออกไปนอก กระโจม ด้วยเกรงว่าอาจจะต้องโทษเพราะเจ้าตัวไร่ประโยชน์ ทว่าเจ้าตัวไร่ ประโยชน์ก็ไม่ออกไปโดยง่าย โนมกายหยัดเท้าจิกพรมหนานุ่ม มือหวนแหน กาน้ำชาและจานขนมที่ยังเหลืออยู่อีกสองชิ้น

“อ้อ... อาหาร น้ำชาของอู่ยง” ร่างสกปรกมอมแมมกริรร้องแล้วถลา ร่างตามกาน้ำชาที่ถูกแย่งไปจนรู้สึกถึงเลือดเค็มปร่าในโพรงปาก “เอาน้ำชาของ ข้ามา น้ำชานี้ของอู่ยง” อาหารและชาเลิศรสที่ยามปกติไม่เคยได้กิน

“รีบลากนางออกไป” ซึงเถี่ยตวาดซ้ำ ไม่อยากเห็นตัวไร่ค่าแม่ช่วงหนึ่ง ฟ้าแลบ เขาเกลียดเด็กคนนี้ เกลียดมัน เกลียดจนไม่อยากเห็น ยิ่งทำตัว ต่ำทรม เขายังเกลียด! เกลียดจนแทบอยากจะดับลมหายใจให้สิ้นไป!

สองทหารหนุ่มเห็นใบหน้าฉาบโทะสะจนคล้ายถ่านแดงก็ยุติการแย่งชิง รีบจับเจ้าตัวไร่ประโยชน์ขึ้นอุ้มพาดบ่าแล้วพาออกไปด้านนอกอย่างรวดเร็ว อู่ยงที่ไม่ถูกแย่งของแล้วไม่รอช้ารีบยัดขนมที่เหลือพร้อมเทน้ำชารสเลิศ เข้าปากของตนอย่างรวดเร็ว ด้วยกลัวว่าจะถูกแย่งไปอีกครึ่งหนึ่ง

นางล้าลักแค้ๆ จนต้องตบอกล้วงคอ

ซึงเถี่ยมองการกระทำนั้นอีกอึดใจเดียว ต่อมาก็หันหน้ามองไปทางอื่น เด็กคนนั้นสกปรกลิ้นดี สกปรกไม่ต่างจากมารดา สตรีชั่วช้าที่เขาสังหารไป กับมือ! ยิ่งเห็น ‘มัน’ ความแค้นยามเก่าก่อนก็หวนคืนจนต้องคำรามออกมา

“บัดซบ!”

โต๊ะเตี้ยถูกตบจนลั่นสะเทือน เรื่องนี้ต้องมีคนรับผิดชอบ

นายน์ตาสีดำเต็มไปด้วยโทะสะแข็งกร้าว ตะโกนเรียกทหารถ่ายทอด คำสั่งลงโทษสองนางกานัลทันที “สั่งโปยนางกานัลที่ดูแลเจ้าอู่ยงซะ”

“ขอรับ” ทหารหนุ่มขานรับ จากนั้นก็ผล่อออกไปทำตามคำสั่ง สอง นางกานัลผู้ทำหน้าที่ดูแลตัวไร่ประโยชน์ถูกลากออกมาโยยยลิบไม้หน้ากระโจม



ใหญ่ ซึงเงี้ยนั่งฟังเสียงกรี๊ดร้องสลับเสียงไม้กระทบเนื้อ โทสะที่รุนแรงเมื่อครูก็มอดลงไปหลายส่วน

“จ่านอวี เรามาสนทนาเรื่องเมื่อครูด้วยกันเกิดขอรับ” มู่เจียงเห็นท่าทางสงบลงก็ไม่รอช้ารีบเอ่ยเรื่องราวที่กล่าวค้างกันไว้ก่อนเจ้าตัวไร้ประโยชน์จะขัดขวาง

ซึงเงี้ยพยักหน้า จากนั้นก็รับฟังคำของมู่เจียง คำพูดที่ทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้นมานิดน้อย

ดับ!

ร่างเล็กสปรกถูกโยนลงบนพื้นทรายราวกับสิ่งของไร้ค่าชิ้นหนึ่งหลังถูกพาตัวออกห่างจากกระโจมของหัวหน้าเผ่ามากพอแล้ว

“ฮือๆๆ เจ็บ! เจ็บ!” ผู้ถูกกระทำร้องไห้จ้า สองทหารคันเสียงสมเพศในลำคอออกมาคำหนึ่งแล้วส่งเท้าเตะออกไปคนละครึ่ง อยู่ยงกั้งคลุกฝุ่นจนจนพูดแทบไม่ออก

“จำไว้อย่าเข้าไปก่อวนจ่านอวีอีก” กล่าวจบก็หมุนกายเดินจากไป ทิ้งให้เด็กที่ไร้ประโยชน์ไร้ค่าสมชื่อร้องไห้อยู่เพียงลำพัง

อยู่ยงกัตรึมฝีปาก มือคลำจับอยู่ที่สะโพก พยายามข่มน้ำตากลั้นไว้ไม่ให้ไหลออกมา ปลูกปล้าอยู่พักใหญ่ก็ลุกขึ้นกอดตาน้ำชาว่างเปล่าเดินกลับไปยังกระโจมท้ายเผ่า ต่อมาก็เปลี่ยนใจเดินไปนั่งหลบอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่ในป่ารกๆ แทน เนื่องจากได้ยินเสียงคำรามกันด่าสาปแช่งดังลั่นออกมาจากในกระโจม จับความได้คร่าวๆ ว่านางกำนัลทั้งสองเพิ่งโดนโบยไปเมื่อครู

ทุกถ้อยคำด่าทอล้วนเต็มเปี่ยมไปด้วยแรงอาฆาตแค้น ถ้ากลับเข้ากระโจมไปตอนนี้ร่างนี้คงถูกถอนวิญญาณออกอย่างไม่ต้องสงสัย

ร่างที่สูงไม่ถึงเข่าของบุรุษวัยฉกรรจ์นั่งกอดเข่าตัวเอง สายตาทอดมองธรรมชาติรอบตัวอย่างไร้จุดหมาย ไกลออกไปนางเห็นผู้คนบ้างกำลังแบกหามบ้างจูงโคเดินไปในทุ่งหญ้า แม้จะดูน่าเบื่อไปบ้างแต่คนเหล่านั้นก็ยังมีค่า

มีหน้าที่ หาใช้มนุษย์ที่ไม่ต่างจากฝุ่นธุลีเช่นนาง

นางคือคนไร้หน้าที่ เป็นส่วนเกินของเผ่าเหยียนตัน จำได้ว่าเคยไปร้องขอเพื่อทำประโยชน์ ทว่าผลที่ได้กลับมาก็คือคำตำหนิกับการขับไล่ คนในเผ่าทำเหมื่อนนางเป็นเทพเจ้าเชื้อโรค ที่เมื่อเข้าใกล้จะนำพาความโชคร้ายมาให้ ไม่ต้องพูดถึงอาหาร สุกที่เลี้ยงอยู่ท้ายเผ่ายังกินดีกว่านางเสียอีก อยู่ยงเปลอแม่มปาก ดวงตาทั้งสองเริ่มร้อนผ่าวจนต้องรีบยกหน้าขึ้นมองท้องฟ้า มือที่มีรอยเขียวช้ำและบาดแผลเก่าใหม่ยกขึ้นประกบกันด้วยเสียงอื้ออวนอย่างน่าสสาร

“สวรรค์ช่วยอยู่ยงด้วย เหนียง⁴ ช่วยปกป้องอยู่ยงด้วย” สายลมเย็นๆ พัดผ่านเส้นผมที่แห้งกรังปลิวไหวตามกระแสลม นางหลับตาลง หวังเพียงอย่างเดียว หวังให้วันนี้ไม่ถูกตี หวังแค่เพียงเท่านั้น

แต่ก็ดูเหมือนสวรรค์จะไร้ตา ฟังพาอะไรไม่ได้ เพราะไม่ถึงครึ่งชั่วโมงต่อมา คนที่ไม่อยากพบที่สุดก็ตามหานางจนเจอ สองปีศาจหอบโทสะแรงกล้าเข้ามาพร้อมไม้เท้าท่อนแขน

อยู่ยงที่เคลิ้มหลับไปชั่วครู่รีบขยับกายลุกขึ้น เมื่อหางตาหันไปเห็นสองสตรีอ้วนผอมเดินเข้ามาหาตนด้วยหน้าตาถมึงทึง ความตระหนกจึงเข้ามาแทนที่ สองเท้ารีบขยับสาวหนีอย่างไม่คิดสิ่งใดอีก รู้แต่เพียงว่าวันนี้เจ้าสองปีศาจน่ากลัวกว่าทุกวัน... คล้ายมีอาภรณ์สีดำมาหุ้มห่อ หากอยู่ต่อต้องตายจริงๆ แน่

“อย่าหนีนะเจ้าอยู่ยง” นางกำนัลร่างอ้วนพีตาไวขึ้นิ้วพลางส่งเสียงกริ้ววกราดเมื่อเจ้าตัวดีคิดหนี

“ใช่ อย่าหนีนะเจ้าตัวไร้ประโยชน์” คนร่างผอมที่พาความโกรธมามาก ไม่แพ้สหายรีบสาวเท้าเข้าหาร่างที่วิ่งหนี

อยู่ยงสายหน้าไม่ยอมทำตามโดยเด็ดขาด “ข้าจะหนี” หากไม่หนีจะโดนตี

⁴ เหนียง หมายถึง แม่

“ดี หึ! ไปสิ หึ! ไป ถ้าจับได้พวกข้าจะตีเจ้าให้ตาย” ทั้งสองขึ้นนิ้วคาดโทษ จากนั้นก็เริ่มออกวิ่งตามร่างที่เริ่มทิ้งห่างไปไกลแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรวันนี้พวกนางก็ต้องจับเจ้าตัวไร้ค่ามาชำระความให้หายแค้น ทั้งแค้นจากเมื่อคืนที่ผลักพวกนางตกสระน้ำ และแค้นที่ทำให้ต้องโดนโบย

“เจ้าเด็กบ้า หยุตนะ หยุต” สองนางกำนัลส่งเสียงให้หยุตหลังจากไล่ตามมาพักใหญ่ แต่ก็เร็วแหว่วที่จะจับได้

“หน้อยแน่! หากข้าไม่โดนโบยมีหรือเจ้าจะวิ่งหนีได้นานเพียงนี้” นางกำนัลตัวผอมผุดพลงกลางหอบไปพลาง เพราะตนโดนโบย กำลังและความคล่องตัวจึงลดลงหลายส่วน

“ข้าบอกให้หยุตอย่างไรเล่า หยุต” คนตัวอ้วนส่งเสียงบ้าง อยู่ยังไม่สนใจ ยังคงตั้งหน้าตั้งตาวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต นางต้องไปให้ไกลที่สุดเท่านั้น

สองนางกำนัลเห็นเช่นนั้นแล้วถึงจะเจ็บเพียงใดก็ยอมขบฟันกลืนมันกลับเข้าไป วิ่งไล่ตามอย่างไม่ลดละ

“ซิชะ! ตัวเล็กปานนั้น เหตุใดถึงวิ่งเร็วนักเจ้าอู๋ยง” นางกำนัลตัวอ้วนสบถพาลงยกมือกดบริเวณสีข้างร้าวเกร็ง วิ่งมาพักใหญ่ก็ยังจับเจ้าเด็กสารเลวมาตีให้หน้าใจไม่ได้เสียที ทั้งสองส่งสายตาอาฆาตแล้วเริ่มวิ่งอีกครั้ง และแล้วสวรรค์ก็มีตา เมื่อเจ้าตัวไร้ประโยชน์วิ่งไปชนกับกลุ่มคนเข้าจนหยุตลง

ตุ๊บ! เพล้ง!

“ชิงเออร์ / กงจู่” เสียงเอะอะไวยวายเป็นขึ้น อู๋ยงพยายามขยับกายลุกขึ้น ยิ่งเห็นว่าสองนางกำนัลไล่เข้ามาแล้วนางก็ยิ่งตัวสั่นลนลานคลานหนี แต่ก็ถูกกลุ่มคนที่นางชนตะเข้าจนตัวลอยไปเกือบฉือ⁵

นางกำนัลที่ถูกไฟโกรธครอบงำได้ทรีบเร่งฝีเท้า เมื่อคนที่หมายหัวอยู่ใกล้มือจนคว้าได้ก็ทุบตีเร็วพลัน ไม่สนว่าเพลานี้พวกตนกำลังแสดงความกักขฬะต่อหน้าผู้ใด

⁵ ฉือ เป็นมาตราวัดระยะของจีนในยุคโบราณ โดยที่ 1 ฉือ เท่ากับ 10 นิ้ว

“ฮือๆๆ เจ็บ ปล่อยซ้ำ ปล่อยซ้ำ ข้าเจ็บ ฮือๆๆ” อยู่ยงกรี๊ดร้องพร้อมทั้งพยายามสะบัดกายหนี หยาดน้ำตาไหลพร่างพรู สองนางกำนัลโบหน้าเหี่ยมสาแก่ใจนัก ยิ่งเห็นน้ำตา เรียวแรงที่คล้ายกับจะหายไปจากการถูกโอบยและการไล่ตามก็กลับมา มือกร้านระดมทุบตีไม่ยั้ง!

“ตายชะ ตาย! ตาย!”

การกระทำอันแสนจะโหดร้ายปาเถื่อนอยู่ตรงหน้า อวีจิ้นหลินทำเพียงแค่นิ้วหน้าเล็กน้อย ชั่วครู่ก็มองผ่านเลยการกระทำนั้นไปราวกับมองฝุ่นธุลีตายก็แค่พาไปฝังเท่านั้น

“ชิงเออร์ เจ้าเป็นอะไรหรือไม่” นางเอ๋อมมือไปแตะศอกของบุตรสาวโบหน้าของตระกูลน้อยยังคงแสดงความตกใจระคนเสียดยายอยู่ในที

สายตาที่ทอดมองข้าวของที่หล่นกระจายรอบเลื่อนกลับมา ชิงชิงผู้พร้อมเพราอ่อนหวานเป็นดังดวงใจของนายหญิงใหญ่สายหน้า

“ชิงเออร์ไม่เป็นอะไรเจ้าคะเหนียง แต่ว่า...” เด็กสาวหลุบตาลง ของที่นางตั้งใจทำหล่นเสียหายมีอาจถึงมือผู้หวังให้รับเสียแล้ว สตรีที่ถูกเรียกว่า ‘เหนียง’ นัยน์ตาแข็งกร้าว นางกำนัลเฒ่าคู่กายก็ไม่รอช้ารีบก้าวทำออกมาจากด้านหลัง ก่อนจะตวาดสองนางกำนัลที่กำลังเล่นงานเจ้าตัวไร้ประโยชน์อย่างสนุกมือ

“พวกเจ้านักกล้าดีนักนะ!”

เสียงตวาดดังชัดการระบายความโกรธ นัยน์ตาก้าวของทั้งสองตัวดไปมองต้นเสียง เมื่อเห็นว่าเป็นผู้ใด มือที่ยกขึ้นสูงก็หยุดนิ่ง จากนั้นก็รีบปล่อยร่างในมือลงพื้นแล้วรีบหลุดกายคุกเข่า ทำทางเกรี้ยวกราดเมื่อครู่เหลือเพียงความขลาดกลัว

“นะ...นายหญิง”

สตรีที่ถูกเรียกว่านายหญิงไม่สนใจต่อเสียงเรียก เพียงหลุบตามองยังตำแหน่งเดียวกับบุตรสาว

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าของพวกนี้ข้าจะนำไปที่กระโจมฉานอวี” อวีจิ้นหลินยัง

คงพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานเช่นเคย ทว่าแวตากลับนัยน์เยือกกรางกับน้ำแข็งเย็นกว่าความหนาวแห่งยามเหมันตฤดู

“บ่าวขอภัยเจ้าคะนายหญิง” สองนางกำนัลโศกศิริระกับพื้นทางเดิน หินทราย เมื่อร่างของผู้เป็นนายยังคงนิ่งงัน ทั้งสองก็กล่าวประโยคเดิมออกมาซ้ำๆ จากนั้นก็รีบกวาดตาหาแพะที่จะมารับเคราะห์แทน “เป็นเพราะเจ้าอยู่เอ๋อ... กงจู่วิ่งหนีเจ้าคะ”

“กงจู่?” นัยน์ตาของอวีจิ้นหลินเย็นเยือกมากขึ้นถึงสามส่วนหลังจากได้ยินบ่าวชั้นต่ำเรียกเจ้าตัวไร้ประโยชน์ว่าองค์หญิง นางหลุมมองเด็กสกปรกมอมแมม กวาดสายตาคมกริบจ้องนางกำนัลสลับกับเจ้าตัวไร้ประโยชน์ เด็กผู้นี้หรือเป็นองค์หญิง

กล้าดีนัก!

อยู่่งสิ้นไปทั้งตัว แวดตาของแม่ใหญ่คล้ายใบมีดคมกำลังกรีดเนื้อ

นางกำนัลเฝ้ารับรู้ถึงอารมณ์ของนายรีบพยักพยิตหน้าให้เหล่าผู้ติดตาม ชั่วไม่กี่อึดใจร่างของผู้บังอาจกล่าววาจาไม่ถูกหูก็ถูกจับตรึง ใบหน้าที่บริเวณหน้าผากมีโลหิตประปรายถูกจับแขวน รองเท้าพื้นไม้ถูกส่งให้นางกำนัลเฝ้า สองนางกำนัลเริ่มรู้ชะตา หญิงชราขี้มเหี้ยม ก่อนจะฟาดรองเท้าใส่หน้าทั้งสองไปคนละสามครั้ง

สองนางกำนัลเจ็บมากแต่ไม่กล้าร้อง

“สำนึกเอาไว้เสียว่าเจ้าผิดอันใด” หญิงเฝ้ากล่าว แล้วเดินกลับไปยืนด้านหลังห่างจากนายหญิงใหญ่ไปครึ่งก้าว

สองนางกำนัลที่ก้มหน้ามองพื้นรีบขานรับ “เจ้าคะ” ส่วนมือก็กำชายเสื้อของเด็กที่ถูกบังคับให้นั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ

พวกนางจะเอาคืน!

“ไปกันได้แล้ว” อวีจิ้นหลินหมุนกายพาบุตรสาวไปจากสถานที่รกราก ก้าวไปสองก้าวก็หยุดเท้าลง

“ชิงเออร์ เจ้ารออยู่ที่นี้ประเดี๋ยว” ภายหลังหวังว่าคงความงามแม้จะมีบุตร

เติบโตใหญ่จนหมดสิ้นแล้วเดินกลับมาหยุดหน้านางกำนัลที่มีเลือดกบปากที่ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมาสบตา

“อย่าลืมเล่าจตุแล ‘อู่ยงกงจู’⁶ ให้ดี อย่าให้ออกมาเพ่นพ่านได้อีกละ” นางคลี๋ยมสวยดุจจันทร์เสี้ยวแล้วหมุนกายกลับไปหาบุตรสาว

นางกำนัลทั้งสองได้ยินเสียงกระซิบข้างหูก็รีบโขกศีรษะ “เจ้าคะนายหญิง” เมื่อร่างของนายหญิงจากไปแล้วทั้งสองก็มองหน้ากัน ดึงชายเสื้อของคนที่พวกนางต้อง ‘ดูแล’ จนผ้าเก่าๆ ขาดติดมือมา เมื่อขบวนของผู้สูงศักดิ์หายลับไปทางกระโจมหนึ่ง ก็ใช้ผ้าขาดวันนั้นอุดปากเพื่อปิดกั้นเสียงสะอื้นให้ จากนั้นก็จับร่างคนที่พวกนางต้องดูแลพาเดินตรงไปยังกระโจม แล้วเริ่ม ‘ลงมือดูแล’ อย่างหนักหน่วง จนร่างนั้นสะอื้นตัวโยนประหนึ่งจะขาดใจ

“นี่แน่ะ เจ้าตัวไร้ประโยชน์” มือเท้าของคนทั้งสองระดมทำร้ายไม่ยั้งมือสตรีร่างอ้วนพื้อกเท้าตะเอนค์หญิงไร้ประโยชน์ส่งท้ายจนกระเด็นไปหลายซุน⁷ แรงสะเทือนส่งผลให้เศษผ้าฝืนน้อยหลุดออกจากปาก เสียงสะอื้นสะอื้นอื้ออึงแผ่วจึงกลับคืนมาอีกครั้ง

“ฮือๆๆ เตี้ย เหนียง ช่วยด้วย ช่วยอู่ยงด้วย” สองนางกำนัลสบตากัน รอยยิ้มเย้ยหยันปรากฏขึ้น ก่อนหญิงร่างอ้วนจะใช้ปลายเท้าเขี่ยร่างฝ่ายผมเต็มแรง

“หุบปากนะเจ้าอาจมา!” อู่ยงกลั้นสะอื้นเมื่อถูกตวาด กายที่เจ็บร้าวไปหมดคู้งอพยายามซดเข้าหากันจนเป็นก้อนกลม หวาดกลัวเหลือเกิน สายตาพร่ามัวกวาดมองรอบกาย มองกระโจมซอมซ่อพลางร้องหาบิดามารดาไม่ขาดปาก

“ฮือๆๆ เตี้ย เหนียง ช่วยข้าด้วย”

“เตี้ย? เหนียง?” นางกำนัลร่างผอมเอ่ยเสียงสูง ในขณะเดียวกันก็ใช้

⁶ อู่ยง หมายถึง ไร้ประโยชน์; อู่ยงกงจู หมายถึง องค์หญิงไร้ประโยชน์

⁷ ซุน เป็นมาตราวัดความยาวของจีน โดยที่ 1 ซุน มีค่าเท่ากับ 1 นิ้ว



มือประคองริมฝีปากที่บวมเป่ง “ถึงบิดาของเจ้าจะเป็นฉานอวี่ แต่ฉานอวี่ก็หาได้คิดว่าเจ้าเป็นลูก ส่วนมารดาของเจ้าก็ตายไปตั้งนานแล้ว ตายด้วยน้ำมือของฉานอวี่ เตี่ยของเจ้าอย่างไรเล่า!” ทั้งสองก้มหน้าลงเหยียดแขนพร้อมถ่มน้ำลายใส่ ทั้งสายตามองอาจมอยุ่ปราดหนึ่งก็พากันเดินออกไปด้านนอกกระโจมด้วยอารมณ์ที่ปลอดโปร่ง ได้ระบายแค้นแล้วคล้ายอาการเจ็บจะลดลงไปเล็กน้อย

กลับกันกับผู้ถูกกระทำ อู่ยงสะอื้นฮัก เจ็บจนหาคำใดมาเปรียบไม่ได้ เกือบหนึ่งเค่อกว่าถึงจะสามารถลุกขึ้นได้ “ฮีก... เจ็บ” นางอุทานเสียงแผ่ว ต่อมาก็รีบเฝ้าปากเข้าหากันเมื่อรู้ว่าถึงร่ำให้ไปก็ไม่มีใครเข้ามาช่วยหรือมาดูแล หลังจากรวบรวมแรงได้ระดับหนึ่งร่างเล็กก็เดินออกจากกระโจมเก่าไปเงียบๆ

กระโจมที่เอาไว้เก็บสิ่งของที่ไม่ใช้งานแล้ว ของที่ไร้ประโยชน์เฉกเช่นเดียวกับชื่ออู่ยง

ไร้ประโยชน์ ไร้ค่า สิ่งมีชีวิตที่ต่ำตมยิ่งกว่าอาคม...

เท้าเล็กกับรองเท้าชาตวันเดินไปตามถนนดินแดง กายงอรั้งคู้เข้า
หากันเพราะความเจ็บปวด อู่ยงเดินผ่านผู้คนมากมาย ทว่าคนเหล่านั้นมองเห็นกลับทำเป็นไม่เห็น ไม่มีแม้แต่คนที่จะเดินเข้ามาถามไถ่ว่าเจ็บหรือไม่ หิวหรือยัง ในที่สุดปลายเท้าสั้นๆ ก็หยุดลงที่ต้นไม้ใหญ่อีกครั้ง

ต้นไม้ที่มักจะเป็นที่แอบอิงยามนางเหงา เป็นที่หลบภัย และเป็นหลุมฝังศพของมารดา เดิมทีอู่ยงไม่รู้ความ เมื่อไรมารดาก็ร้องหา ทุกคราก็ถูกจับโยนลง ณ ที่แห่งนี้ จวบจนย่างเข้าสองหนาวจึงได้เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง สถานที่แห่งนี้คือที่อยู่ของมารดา ด้านล่างมีร่างของอาเหียงหลับใหลอยู่ อีกไม่นานนางคงได้ไปอยู่ร่วมกับอาเหียง

อู่ยงทรุดกายลงนอนแนบหญ้า ใช้แพรสีเขียวนี้นางมารดา มารดาที่จะช่วยปกป้อง คอยโอบกอดยามตนร้องไห้ “อู่ยงเจ็บ เหนียงช่วยอู่ยงด้วยฮือๆ” นางสะอื้น ครั้นนี้เจ็บเหลือเกิน เจ็บจนแทบจะขาดใจ “ฮีก... อาเหียง” นางกุมหน้าพยายามอดทน ช่มตาปิดแน่นพร้อมทั้งเฝ้าริมฝีปาก

น้ำตาหยดเล็กไหลผ่านเปลือกตาที่ปิดลง ก่อนจะไหลแทรกซึมลงสู่
ผืนดิน

“เหนียงมารับอยู่ง ฮือๆ มารับ หรือไม่ให้ก็ได้ก็ได้มาช่วยอยู่งที” เสียง
แหบแห้งแฝงความปวดร้าวแกมร้องขอ ทว่าก็มีเพียงความเงียบ ไม่มีแม้แต่
ใครจะขานรับ อยู่งเผลอถอนใจก่อนจะซุกหน้ากับพื้นหญ้าร้องไห้ต่อไปจนไร้
เรี่ยวแรง น้ำตาหยดแล้วหยดเล่าไหลลงสู่ผืนดิน ร้องไห้จนสิ้นเรี่ยวแรงก็เผลอ
หลับไป

วูบ...

สายลมที่นิ่งสงบจู่ๆ ก็พัดไหว ใบหญ้าลู่ตามกระแสลมแนบร่างเล็กที่
แทบจะจมจ่อมหายไปกับแพรสีเขียว คล้ายจะโอบกอดร่างน้อยและตอบรับ
คำร้องขอไปในที่



สอง องค์หญิงบรรณาการ

สามเดือนต่อมา

ปลายเหมันตฤดู พายุหิมะโหมกระหน่ำ การหลบเข้าไปอยู่ในกระท่อมอุ่นๆ ล้วนเป็นสวรรค์ของคนเหียนตัน อี้จิ้นหลินและเหล่าบุตรสาวของฉานอวี่เองก็เช่นกัน สตรีทั้งเจ็ดต่างเข้ามาหลบลมหนาวภายในกระท่อมของอวี่จิ้นหลิน กิจกรรมยามว่างหนีไม่พ้นการปักลายผ้างามวิจิตร ด้วยเพราะสิ่งนี้เป็นเครื่องยืนยัน แม้อยู่ลึกจนแทบสุดแดนแต่อารยธรรมกลับยังเฟื่องฟู หาได้เป็นเพียงชนเผ่าล่าสัตว์กักขฬะไม่

“เหนียง ท่านดูผ้าที่ข้าปักสิเจ้าคะ”

น้ำเสียงอ่อนหวานดังลอดออกมาจากด้านใน ส่งผลให้ซิงกเถี่ยหยุดปลายเท้าที่จะก้าวเดินเข้าสู่กระท่อมลงในทันที หากคาดไม่ถึงเจ้าของเสียงน่าจะเป็นซิงกเถี่ย เขาขมก้มอ้ามททรรไม่ให้ส่งเสียงบอกคนด้านในว่าเขามาถึง จากนั้นก็แง้มกระท่อมออกเล็กน้อย ลอบมองเหตุการณ์ด้านในอย่างตั้งใจ บุตรสาวของเขาทุกคนกำลังเรียนปักผ้าจากอวี่จิ้นหลิน และคนที่ส่งเสียงเมื่อครู่ก็คือซิงกเถี่ยอย่างที่คาดการณ

นางเป็นบุตรสาวคนที่ห้าของเขา

อวีจิ้นหลินเอี่ยมมือไปรับผ้าปักสีแดง ลูบรอยปักอยู่สองสามครั้งอย่าง พึงใจ กิ่งไผ่ลวดลายอ่อนช้อยไม่แข็งกระด้าง นกฉีเขวีย⁸ อยู่ข้างๆ กิ่งดงาม ไม่แพ้กัน บุตรสาวคนสุดท้ายของนางฝีมือปักไม่เลวเลยทีเดียว... ถือว่าพัฒนา ขึ้นไม่น้อย

“ไม่เลว”

ซิงกเซียวยิ้มแก้มปริ “ขอบคุณเจ้าค่ะเหนียง” นางขยับกายลุกขึ้น จากนั้นก็ยกกายลงอย่างอ่อนช้อยนุ่มนวล ผู้เป็นมารดายิ้ม ต่อมาก็ส่งของขวัญ ให้ไปหนึ่งชิ้น เรียกสายตานึงลึกจากสตรีอีกหลายคนที่เหลือ แม้ทุกคนจะแสดง ท่าทางนิ่งสงบเหมือนไม่รู้สึกรู้ส แต่อารมณ์เหล่านั้นก็ทำให้เธออดหันสายตาของ อวีจิ้นหลินไปได้

อวีจิ้นหลินเองก็ทำให้จะไม่เคยพบพานความริษยาของพี่น้อง กว่า จะ ผ่านด่านยกตนจากบุตรสาวคนสุดท้ายท้าวผาดขึ้นเป็นมารยาเอกของฉานอวี ได้ นางเองก็ผ่านมาไม่ใช่น้อย ทว่านางจะไม่มีทางให้เกิดกับบุตรสาวเป็นอันขาด คิดเช่นนั้นแล้วก็ออกปากเรียกหาผลงานของสตรีนางอื่น

“ไหนพวกเจ้าส่งมาให้ข้าดูซิ” บุตรสาวเลี้ยงทั้งสี่เคลื่อนไหวเข้าใกล้แล้ว หยิบส่งผ้าปักของตนให้มารดาใหญ่ อวีจิ้นหลินรับมาดู แม่ฝีมือจะเทียบซิงกเซียวไม่ได้ก็ต้องออกปากชมเอาไว้ก่อน

“ทุกคนทำได้ไม่เลว” นางส่งผ้าปักคืนให้เด็กสาวทั้งสี่แล้วเรียกแม่นม เฒ่าให้นำหีบมาให้ อนุญาตให้เลือกหยิบรางวัลไปได้คนละหนึ่งชิ้น ทั้งสี่ดูของ ที่ได้เป็นรางวัล ท่าทางริษยาภายในที่ปรากฏเมื่อครู่ราวกับหายไป อวีจิ้นหลิน ผละไปสนใจบุตรสาวคนโต ผู้ที่ไม่ยอมหยิบบิ้นผ้าปักมาทางนาง “แล้วของเจ้า เล่าซิงเออร์”

ซิงกเซียวทำท่าอ้อมตบมือได้ยินคำเรียกของมารดา “ซิงเออร์ฝีมืออ่อน ด้อย อาจจะไม่ถูกใจเหนียง และอาจจะไม่สู้กับน้องๆ” ตรูฉินน้อยหันไปมอง

⁸ นกฉีเขวีย คือนกกาขง

น้องๆ ก่อนจะก้มมองผ้าปักของตนเอง

“หากเจี๊ยเจี๊ยฝีมืออ่อนด้อย พวกข้าคงเป็นแค่ฝุ่นธุลีเท่านั้นกระมัง”
ซิงกถึง บุตรสาวคนที่สองเปรยขึ้นมาบ้าง ในใจคิดค่อนข้างคิดว่าพี่สาว พวกนาง
ก็ไม่ได้แค่เก่งไม่เงิน ไยจะไปสู้พี่สาวที่เป็นกึ่งทองกึ่งหยกไปได้

“ไหน ให้เหนียงดูหน่อย” อวีจิ้นหลินเอื้อมมือไปหยิบผ้าปักของบุตรสาว
คนโตมาดู ก่อนจะพบว่าผ้าปักนั้นงดงามมากที่สุดจากบรรดาสตรีทั้งหก เฟิง-
หวงสีทองสยายปีกเต็มผืนผ้าสีแดง ดูงดงามวิจิตรยิ่งนัก

งามจนผลงานห้าชิ้นเมื่อครู่มีอาจเทียบเคียง

“ใช่จริงๆ ของเจี๊ยเจี๊ยงามที่สุด” ซิงกฟางบุตรสาวคนที่สี่หันไปยิ้มกับ
ซิงกถึงและน้องสาวอีกสองคนอันมีนามว่าก๊วยกับฮวา

“ดีมากซิงเออร์” อวีจิ้นหลินแทบเก็บความปลื้มปริ่มเอาไว้ไม่ไหว บุตร
สาวคนนี้ไม่เคยทำให้นางผิดหวัง

ทว่าซิงกซิงยังคงถ่อมตน “อาเหนียงก็กล่าวชมเกินไป”

อวีจิ้นหลินส่ายหน้า นางรู้ดีว่าบุตรสาวผู้นี้เก่งกว่าสตรีทุกคน หาก
องค์หญิงทั้งหกเป็นหยกน้ำงาม บุตรสาวของนางก็ต้องเป็นหยกมันแพะ เป็น
น้ำหนึ่งในบรรดาหยก “หากอาเตี๋ยของเจ้ามาเห็นคงต้องตรางว้ลให้แน่ อีก
หน่อยเจ้าคงเก่งกว่าข้าแล้ว”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกเจ้าคะเหนียง ซิงเออร์ไม่กล้าเทียบท่าน”

“เออาละ” เห็นบุตรสาวถ่อมตัวไม่เลิกอวีจิ้นหลินก็คร้านจะย้าต่อ ยิ่งแสดง
ความเอ็นดูมากล้นก็จะกลายเป็นสร้างรอยแผลให้บุตรสาวอีกคนเสียเปล่าๆ

“พวกเจ้าทำอะไรกันอยู่หรือ” ซิงกเถี่ยตัดสินใจก้าวเข้ามาด้านใน

นายหญิงใหญ่แห่งเผ่าชยัภัยลุกขึ้นแล้วย่อกายลงทำความเคารพ
“ฉานอวี” ธิดาทั้งหกเองก็รีบทำความเคารพบิดาอย่างพร้อมเพรียง

“ทำความเคารพเถย”

ซิงกเถี่ยเดินไปนั่งยังเก้าอี้ประจำ “ตามสบายเถอะ”

“ซิงเออร์ เจ้ารีบมารินชาให้เถยเร็ว” อวีจิ้นหลินเร่งบุตรสาว

“เจ้าคะ” ซิงซิงขานรับแล้วรีบทำตาม เจ้านายปรนนิบัติแข็งขัน บ่าวรับใช้เองก็มีน้อยหน้า ด้วยเพราะเห็นว่าจำนวนคนเพิ่มขึ้น จึงเพิ่มถ่านไฟให้แรงขึ้นอีกสองส่วน

ซิงซิงเถียงขามาจิบ ต่อมาก็กวาดตามองบุตรสาวทีละคน แต่ละคนใบหน้าดงามหมดจด คนโตเองก็ย่างเข้าสู่วัยออกเรือนพอดี ไม่ต่างจากคนรองและคนอื่นๆ ที่อายุห่างกันมากที่สุดก็หนึ่งหนาว⁹ ยกเว้นอยู่ยงที่อายุแค่นี้ขบกว่าก็!

ความคิดของซิงซิงเถียงหยดลงเมื่อแอบเพลอคิดถึงเด็กที่อายุน้อยที่สุดและไม่ได้อยู่ที่นี่

“เตี้ย ขาไม่ดีหรือเจ้าคะ” ซิงซิงเรียกบิดาด้วยสีหน้าเป็นกังวลเมื่อเห็นท่าทางชะงักงัน ส่วนนายหญิงที่นั่งอยู่ข้างสามีก็ใช้ทางตามองแม่นมเฒ่าที่ยืนอยู่ไม่ไกล

บ่าวรับใช้ซราพยับหน้าเตรียมจะผละไปจัดการเจ้าคนจัดเตรียมหาไม่ได้เรื่อง

“ไม่” ซิงซิงเถียงส่ายหน้าแล้วยกน้ำชาขึ้นจิบต่อ บ่าวรับใช้ที่ยืนตัวลั่นท่าท่าโล่งอก

“เมื่อครู่ข้าได้ยินว่าพวกเจ้ากำลังปักผ้ากัน ไหนเอามาให้ข้าดูหน่อยซิ” บวุษเพียงหนึ่งเดียวในกระโถมใหญ่เรียกหาผลงานของบุตรสาว

“นี่เจ้าคะจ่านอวี” อวีจินหลินส่งผ้าปักทั้งหกผืนให้สามีของตนดู หากเผ่าอื่นมีผู้เป็นหัวหน้ามาดูเรื่องเช่นนี้คงน่าขบขัน แต่กับเผ่าเหยียนตันกลับไม่เพราะงานปักผ้าถือเป็นงานเด่นของเผ่ารองจากหนังสัตว์ และอีกไม่นานนี้จ่านอวีเช่นเขาก็จะส่งผ้าปักนี้ไปทำการค้าที่เมืองหลวงในต้าเจิ้ง

“ผืนนี้ของผู้ใด” เขายกผ้าปักสีแดงขึ้นมาพิศมอง เฟิงหวงสีทองแผ่เต็มผืนผ้า ด้ายเกี้ยวร้อยนุ่มนวลไม่มีจุดใดแข็งกระด้างระคายตา

⁹ ‘หนาว’ แทนคำว่า ‘ปี’

“อันนี้ของชิงเออร์เจ้าคะ”

เขาพยักหน้าให้ บุตรสาวคนนั้นดงามทั้งท่าทางและวาจา เก่งทุกอย่างรอบด้าน ช่างเป็นสตรีสูงค่าแห่งเผ่าโดยแท้

เหมาะสมยิ่งนัก...

ผู้เป็นหัวหน้าลบลายปากอยู่หลายอึดใจ ครู่ต่อมาก็ส่งคืนให้ภรรยาใหญ่ที่นั่งอยู่ใกล้ตน

“เออะ ข้ามาเพียงเท่านี้ พวกเจ้าก็ตามสบายเถิด” เขาขยับกายลุกขึ้น สตรีในกระโจมต่างพร้อมใจกันทำความเคารพผู้ที่เดินจากไป

ชิงเถียนเดินกลับกระโจม หิมะช่วงฤดูหนาวพัดโหมเป็นระยะจน
 เลือกลุมของเขาเต็มไปด้วยเกล็ดหิมะสีขาว

“หากเป็นสิ่งของล้วนไม่ดี เช่นนั้นไมสู้เราส่งคนไปดีหรือไม่ฉานอวี”

เขาเข้าใจความนัยแอบแฝงของมู่เจียงดี เพราะนั้นก็ตรงกับความคิดของเขา ส่งคนไปที่ที่สุด ยิ่งเมื่อครู่ก็ให้เห็นความสามารถของบุตรสาวทั้งหกแล้ว หากส่งบุตรสาวสักคนไป เขาต้องได้รับมิตรภาพอันดีงามเป็นแน่

“ได้แล้ว ได้แล้ว ฮ่าๆ ได้อาหารแล้ว” น้ำเสียงเปี่ยมสุขดังมาจากแหล่งน้ำที่ยามนี้แข็งไม่ต่างจากหินจุดประกายความสนใจขึ้นมาส่วนหนึ่ง ปลายเท้าของชิงเถียนหยุดนิ่ง ใบหน้าภายใต้เลือกลุมคนเดียว¹⁰ หันไปมองสิ่งมีชีวิตหนึ่งกำลังยืนยืนดิ้นประดาท่ามกลางลมหนาว ในมือนางมีปลาที่ดิ้นไปมา

“อู๋ย่ง” เขาอุทาน

เจ้าของชื่อรีบหันมอง จากนั้นก็ร้องเสียงหลงราวกับเห็นผีแล้วกอดปลาแน่น “ฉานอวี ไม่ๆ อย่ามาเอาปลาข้าไปนะ” เขาไม่ทันทำอะไรเด็กนั้นก็วิ่งหนีหายไปแล้ว

ชิงเถียนมองตามร่างนั้นที่เล็กลงเรื่อยๆ ก่อนจะหายลับไปกับผืนป่า เขา

¹⁰ เตียว คือเพียงพอน

ก้าวเท้าต่อสองก้าว เท้าเขาก็เปลี่ยนเส้นทางไปยังทิศทางเดียวกันกับที่เด็กนั้นวิ่งไปเมื่อครู่ เดินหาอยู่ครู่ใหญ่จึงพบว่าอยู่ที่ธารน้ำสายรอง เจ้าตัวกำลังพยายามก่อไฟท่ามกลางหิมะขาว ลูกก้ามลูกงะยเป่ากิ่งไม้ เมื่อเห็นประกายไฟก็ลุกขึ้นตีมือมีความสุข

มือที่เต็มไปด้วยรอยแตกกระแหงราวกับดินแห้งเพราะพิษหนาว

ชายวัยกลางคนหมุนกายกลับไม่สนใจมองอีก ก้าวได้หนึ่งก้าวก็ปลดเสื้อคลุมออกจากร่างแล้วตัดสินใจสาวเท้ายาวๆ กลับกระโจม เมื่อถึงก็เดินไปนั่งยังม้านั่งดินเผาที่ภายในมีถ่านร้อน กายที่หนาวจนแทบถึงแก่ความรู้สึกสบายมือทั้งสองถูกันเพื่อขับไล่ความหนาวเหน็บ ทำให้อดนึกถึงเด็กคนนั้นไม่ได้ ตัวเขาสูงใหญ่เพียงนี้เดินผ่านหิมะไม่ถึงเคอ่ยังรู้สึกหนาว ไม่รู้ว่าเด็กนั้นวิ่งไปมาทั้งวันได้อย่างไร

ชาวอนกรุ่นมีคว้นจุกยูกขึ้นจิบ วนเวียนคิดถึงตัวไร่ประโยชน์อยู่ครู่หนึ่ง ใบหน้าของนายหญิงสิบแปดก็ซ้อนทับขึ้นมา มือชวากำเข้าหากันจนซีดขาว

เขาปาถ้วยชาทิ้ง!

เขาเปิดลิ้นชักแล้วหยิบเทียบบรรณาการออกมาคลี่ดู ตัวอักษรรายชื่อแสดงสิ่งของผ่านเข้าสู่สายตา ก่อนจะจดปลายพู่กันเขียนอักษรสามตัวลงไปบนพื้นที่ที่ว่างเว้น พรึบตาช่องว่างดังกล่าวก็ไร้พื้นที่

เขาหยิบม้วนบรรณาการขึ้นมามองอย่างพึงใจ สิ่งสุดท้ายนี้จะทำให้เขาได้สมปรารถนา

องค์หญิงบรรณาการ ซึกงซิง...

ช่วงฤดูมรสุมผ่านพ้นไป อากาศเปลี่ยนเป็นแจ่มใส ท้องฟ้าเปิด ผู้คน
ในเผ่าเหยียนตันก็พากันยุ่ง ทุกผู้ทุกนามล้วนมีหน้าที่ชัดเจนเพราะต้องรีบเร่งจัดเตรียมเครื่องบรรณาการให้ทันต่อกำหนดการเดินทาง สองบ่าวที่ทำหน้าที่ดูแลองค์หญิงสิบสองเองก็เช่นกัน พวกนางล้วนถูกเกณฑ์ให้ไปช่วยเตรียม

ขบวนบรรณาการ ช่วงนี้ยุ่งเลยไม่โดนทุบตีเพราะสองนางกำนัลไว้เรี่ยวแรง กลับถึงกระโจมหัวไม่ทันถึงหมอนก็หลับไปทันที

ยามนี้ทุกคนล้วนมีค่า แม้แต่คนให้อาหารสุกรยังถูกเกณฑ์มาช่วย ขนของหนักเบา แต่สำหรับนางก็ยังคงเป็นตัวไร้ค่าเช่นเคย

ยุ่งคิดขณะทอดสายตามองไปเรื่อยเปื่อย ก่อนจะตัดสินใจโยนความคิดนั้นทิ้งไปแล้วหันมาสนใจตัวเอง ท้องของนางร้องดังมาก มากเสียจนสวรรค์แทบสะเทือน นางอดยกมือมาลูบหน้าท้องไม่ได้ เนื่องด้วยอาหารที่ได้กินมื่อก่อนก็เป็นมื้อกลางวันของวันวาน เพื่อไม่ให้เหล่าเซียนสาปแช่งนางเลยต้องหาอาหารมาใส่ท้องโดยพลัน และสถานที่หาอาหารก็คงจะหนีไม่พ้นกระโจมโรงครัว...

นางพยายามอยู่พักใหญ่ ในที่สุดก็สามารถเข้าสู่มุมอับของกระโจมโรงครัวจนได้ กลืนอาหารที่ลอบบอวอลอยู่ในอากาศเรียกให้ท้องนางครางครวญเหมือนเสือ ทว่าถึงจะหิวเพียงใดก็ได้แต่แอบซ่อนตัวด้วยเพราะในโรงครัวยังมีคน หากนางปรากฏตัวคนเหล่านั้นคงขับไล่ไม่ต่างจากแมลงวันตัวหนึ่ง

สำหรับพวกเขา นางคือก้อนอามะเดินได้ อาหารที่ให้กินก็ไม่ต่างจากสุกรในโรงเลี้ยงใกล้กระโจมของนาง จึงอดทนรออย่างใจเย็น จนย่างเข้าสู่กลางยามเงิน¹¹ คนครัวเหลืออยู่ไม่มากเพราะถูกเกณฑ์ไปช่วยงานและพากันนำสารไปส่งยังกระโจมเจ้านาย

กระโจมว่างเปล่าไร้ผู้คน มีเพียงอาหารส่งกลิ่นหอมอบอวล

ตัวไร้ประโยชน์เต็นเต็นหันใด

เมื่อทางโล่งมีหรือที่นางจะรอช้า ร่างผอมๆ รีบออกมาจากที่ซ่อนแล้วตรงไปหยิบคว้าอาหารบนโต๊ะมากินอย่างเอร็ดอร่อย ห้วงเวลาแห่งความสุข เวลาเหล่าเซียนประทานพรก็มาเยือน ใบหน้าที่ประกอบด้วยจมูกบี้แบนยิ้มอย่างมีความสุข ดวงตาที่มีแต่ความเศร้าหมองเปล่งประกาย ต็มดั่งกับรสชาติอัน

¹¹ ยามเงิน (เงินสื่อ) คือช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. - 08.59 น.

โอชะที่นานครั้งจะได้พบพาน

การกินคือความสุขเดียวที่นางเหลืออยู่นอกจากการไม่ถูกตี

“สวรรค์ของอู๋ย้ง” นางพูดเสียงอู๋อี้เพราะอาหารเต็มปาก แต่ดูเหมือนพรของนางจะได้ไม่เยอะเท่าใดนัก แค่วัสดุประเดี้ยวเสียงมารก็ดังขึ้นเสียแล้ว

“เจ้าไปดูซิ ในกระโจมมีผู้ใดอยู่บ้าง” อู๋ย้งทำท่าเลิกลัก ในปากยังคงคาบไก่อขึ้นโต ถ้าจำไม่ผิดเสียงนี้มัน... ซึกซิง! นางหันรีหันขวางอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบวิ่งตรงไปยังตะกร้ามุมห้องแล้วกระโดดลงไป แต่เป็นอันต้องลุกขึ้นมาเมื่อจำได้ว่าผลอลิมไก่อที่ฉีกน่องออกไปแล้วสองน่องเอาไวบนโตะ หากเห็นร่องรอยคนพวกนั้นจะต้องมุ่งออกตามล่า เช่นนั้นก็จะได้โดนตีอีก ซึ่งนางยอมไม่ได้เด็ดขาด ดังนั้นนางจึงรีบหยิบไก่อตัวนั้นติดมือมา หางตาเลื้อบไปเห็นหมูชิ้นใหญ่ก็แอบหยิบมาด้วยอีกหนึ่งชิ้น ร่างเล็กกระโดดลงตะกร้าโดยพลัน แล้วรีบหยิบหม้อเก่าๆ มาครอบตัว หลังจากนั้นก็มีคนเดินเข้ามา คนผู้นั้นเดินสำรวจทั่วห้องครัว ผ่านจุดที่นางอยู่ไปสามครั้ง อู๋ย้งใจเต้นระทึก พอร่างนั้นผละไปก็โล่งอก ทว่าครู่ต่อมากระดังง์โหยงเมื่อได้ยินเสียงไม่พอใจแว่วมา

“ไม่มีเลยเจ้าคะกงจู๋”

“อะไรนะ ปลอ่ยให้ครัวว่างได้อย่างไร!”

อู๋ย้งสายหน้าไม่เห็นด้วยทันที ว่างสิตี! ข้าจะได้มีเวลามากินเนื้อ! ว่าแล้วก็อ้าปากจับเนื้อไก่อแล้วเคี้ยวอย่างอ่อย เสียงไม่พอใจของซึกซิงดังอยู่อีกครู่หนึ่งก็เงียบไป

นิ้วสั้นกลมข้างหนึ่งผละมายีหู นางฟังเท่าใดก็ไม่ชอบเสียงพี่สาวคนโต ถึงจะฟังดูอ่อนหวานแต่ภายในกลับไร้ความจริงใจพิกล

มานกระโจมชั้นในของโรงครัวถูกเปิดออก ดวงตาริเล็กแอบมองลอดช่องว่างตะกร้าสาน เจ้าของเสียงที่นางไม่ชอบเดินเข้ามา อารมณ์หนานุ่มทำจากขนเตียวพลิวตามจังหวะเคลื่อนไหวเสียดสีกันดังสวบสาบ ทำเอาผู้ไม่เคยได้สวมตาเป็นประกาย ครู่หนึ่งก็ได้แต่สลัดความคิดนั้นทิ้งไป สวมเสื้อผ้าดีๆ แต่ท้องก๊วนางไม่เอาเสียดีกว่า

นัยน์ตาหวานดั่งกวางสาวของซิงซิงกวาดมองห้องไร้ผู้คน “สั่งคนให้ทำโทษคนเฝ้าครัว ส่วนเจ้าไปเตรียมของให้ข้า” ปลายเสียงหันไปสั่งกับคนสนิท หลังจากบอกให้ผู้ติดตามอีกคนหนึ่งไปจัดการลงโทษผู้คุมครัวที่หายตัวไป

“เจ้าคะ” เมื่อสั่งการเสร็จ องค์หญิงใหญ่ก็เดินไปนั่งรอบ่าว จัดเตรียมส่วนประกอบครบครันก็เริ่มลงมือปรุงของว่างให้บิดาในทันที ขนมที่นางทำมีเนื้อขาวนวลจากแป้งข้าวเหนียวนวดคลึงเป็นก้อนกลมแล้วต้มด้วยน้ำตาล เป็นของที่หาง่าย ทว่าถ้าไม่มีฝีมือ รสชาติที่ออกมาก็จะธรรมดาทั่วไป

“ซิงเออร์ ทำอะไรอยู่” อวี๋จินหลินเรียกบุตรสาวที่หลังเสร็จจากปักผ้า แล้วก็หนีมาอยู่ที่กระโจมโรงครัว ส่งผลให้ร่างที่แอบอยู่ในตะกร้าสะดุ้งโหยงอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็พยายามประคองสติแล้วทำตัวให้นิ่ง พยายามไม่ให้ผู้ใดล่วงรู้ว่าตนแอบอยู่ที่นี้ โดยเฉพาะแม่ใหญ่!

แม่ใหญ่ที่มักจะขี้ม แต่หลังเจอรอยขี้มนั้นนางก็เจ็บตัวหนักทุกครั้ง

ซิงซิงหันไปขี้มกับมารดา “ทำขนมอ้เจ้าคะ เห็นเดียวกับตำเกือกำลังยุ่ง วุ่นวายจัดการกับเครื่องบรรณาการ ข้าเลยจะทำขนมไปให้”

อวี๋จินหลินได้ยินก็ขี้ม “ซิงเออร์เป็นเด็กดียิ่งนัก เด็กดีเยี่ยงเจ้าย่อมเป็นภรรยาและมารดาที่ดี”

“ເໝີຍ ທ່ານກ່າວອັນໃດອອກມາ ຂ້າຍັງໄມ່ຍາກແຕ່ງງານຫຼອກເຈົ້າຕະ” ສິງສິງສະດຸ້ງ ໄປເໝີຍາວນານ ເລີ່ມຂຶ້ນສື່ຮະເຮື້ ຜູ້ເປັນມາຣດາຫຼືຕາມອ່ງຍັງຈັບຜິດສີ່ເໝີຍາວນານ ແລະເວດາສະດັງຕິງກຸ້ງເກ່ຫັ້ນ ນາງເປັນນາຍເໝີຍຂອງເຜົ່າ ມີຫຼືອຈະໄມ່ຮູ້ເລື່ອງຣາວຂອງຜູ້ຄົນກາຍໃນ ຍິງບຸຣສາວຕນອ່ງດ້ວຍເລັ່ນນາງຍ່ອມຮູ້ທຸກເລື່ອງ

“ເຈົ້າເໝີຍຫຼື ອຢ່ານີ່ກ່າວຈະປິດໄດ້ ເໝີຍຮູ້ວ່າເຈົ້າຮັກຟູເຫລາຍຢູ່” ນ້ຳເສີຍຫຍອກເຢົ້າເຈົ້າໄປເໝີຍດງາມໃຫ້ແດງຮະເຮື້ຍິ່ງຂຶ້ນ ມີຜິດຈາກສິ່ງທີ່ຮູ້ມາ ບຸຣສາວຕນໂຕຂອງນາງປ່ອງໃຈຮັກໃນບຸຣສາວຂອງຫລານຕ່ອສຍງກຸ້ລີ່ ທີ່ປຶກສາທາງການຫາຮາຂອງນານອີ່

“ເໝີຍ!” ສິງສິງຫລບຕາຍ່າງເຂີນອາຍ ມາຣດາຂອງນາງຫຼາບໄດ້ຍ່າງໄວກັ້ນ

อวีจินหลินยื่นหน้าเข้าไปกระซิบ “เอาเถอะ หากเจ้าต้องการให้เหนียงช่วยก็บอก”

เด็กสาวตกใจไม่กล้าสู้หน้า นางเป็นสตรีโหนดเลยจะกล้าออกปากก่อน “เหนียงไม่เอาแล้ว ซิงเออร์จะทำของว่างไปให้เตี้ย” นางหันไปสนใจแบ่งที่นวดจนได้ที่แล้วนำไปปั้นเป็นก้อนกลมก่อนจะต้มกับน้ำตาล อวีจินหลินมองบุตรสาวที่ผลัดตัวออกห่าง จากนั้นก็เดินไปนั่งรอม้านั่งที่เตรียมเอาไว้ ซึ่งม้านั่งนั้นก็ห่างจากตะกร้าเก็บเครื่องครัวไม่ไกลนัก...

อู๋ย่งที่เดิมที่ทำตัวลึบแล้วก็ลึบยิ่งขึ้น ใบหน้าแสดงถึงความหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัด แต่ถึงจะหวาดกลัวเพียงใดปากก็ยังไม่หยุดกัดไถในมือ เพียงแต่ทำทุกอย่างให้เบาลง ด้วยความเชื่อที่ฝังหัวมาตลอด นางจะไม่ยอมเป็นผีที่อดอยาก จะตายก็ต้องตายท้องอิม!

นางกำนัลเฒ่าที่คอยดูแลนายหญิงยิ้มตาม “ซิงเออร์คงง่วงดงมยิ่งนัก แทบจะงามเป็นที่หนึ่งของเผ่า ถ้ามะ...” ปลายเสียงของนางกำนัลเฒ่าค่อยๆ เงียบหายเมื่อรู้ตัวว่าพูดสิ่งที่ไม่ควร เดิมทีแล้วหากไม่นับนายหญิงสิบแปดซิงเออร์คงง่วงดงมที่สุด

อวีจินหลินมีสีหน้าเปลี่ยนไป นัยน์ตาเอ็นดูเมื่อครู่เย็นเยือกขึ้นทันตาใช้แล้ว... บุตรสาวของนางดงมยิ่งนัก แทบเป็นหญิงงามเท่าที่เผ่าเหยียนตันเคยมี หากไม่นับ... นายหญิงสิบแปดที่คลอดเจ้าเด็กหน้าตาอัปลักษณ์อู๋ย่งออกมาจนนางอวีก็ไม่นับเป็นลูก ด้วยเพราะไม่คล้ายตนหรือไม่คล้ายกับนางแพศยานั้นแม้แต่หน่อย ทั้งที่ยามนั้นยังไม่ได้เกิดเรื่องขึ้นก็ตามที่ นางทิ้งสายตาคาดโทษ จากนั้นก็หันไปสนใจบุตรสาวอีกครั้ง หญิงผู้นั้นลื่นไปแล้วจึงไม่มีเหตุที่นางต้องใส่ใจ

เหลือเพียงบุตรที่เป็นเพียงตัวไร้ประโยชน์

ทว่าความสนใจของนางก็ถูกดึงไปอีกครั้ง เมื่อบ่าวรับใช้วิ่งเข้ามาด้วยใบหน้าที่แตกตื่นแล้วแจ้งว่านางอวีจะส่งองค์หญิงบรรณาการ และคนที่ต้องไปคือบุตรสาวคนโตของนาง

อวีจิ้นหลินพลันลุกขึ้นยืน ส่วนซิงซิงได้แต่ตกใจก่อนจะร้องให้ออกมา
โบหน้าอ่อนหวานเปลี่ยนเป็นหวาดกลัว ปากร้องยืนยันกรานว่าจะไม่ไป นางได้แต่
พยักหน้าแล้วเร่งรุดไปยังกระโจมของสามี

ส่วนอยู่ยงที่เห็นว่าทุกคนออกไปกันหมดแล้วก็รีบไปหยิบอาหารมาใส่ลงใน
เลื้อยขาตะกั่ว วิ่งออกไปอย่างรวดเร็วเช่นกัน นางมองท้องฟ้าขณะเอนกายพิง
ต้นไม้ใหญ่ ในหัวครุ่นคิดคำพูดของแม่ใหญ่เมื่อครู่

“ภรรยาที่ดี แม่ที่ดีคืออะไร” มือเท้าคางพลางถอนหายใจ “แล้วรักคือ
อะไร... จะเหมือนที่ข้าชอบอาหารหรือไม่” นางก้มลงคุยกับเนื้อในมือ จากนั้น
ก็กัดกินต่อ

ช่างเถิด! นางไม่เข้าใจที่แม่ใหญ่พูดสักอย่าง แต่ที่แน่ๆ นางว่าซิงซิง
ไม่มีทางเป็นได้ดีแน่ เพราะสตรีผู้นั้นไม่ใช่คนดี!

“จานอวี้อรับ นายหญิงใหญ่ขอพบ” ซิงเถี้ยที่กำลังดูแผนที่เดินทาง
อยู่กับบุตรชายสามคนชะงัก ซิงหงยวนบุตรชายคนโตรับรู้ทันทีว่ามารดา
เพราะเหตุใด เขาแอบลอบมองใบหน้าบิดา ยังคงสงบอยู่...

“ให้เข้ามา” บิดาเอ่ยปาก มารดาก็เดินตรงเข้ามาในกระโจมใหญ่ด้วย
ท่าทางเร่งรีบ

“จานอวี้อเจ้าคะ” อวีจิ้นหลินเดินเข้ามาใกล้สามีแล้วลองหยิ่งเชิงดู “เรื่อง
เครื่องบรรณาการเป็นเช่นไรบ้างเจ้าคะ ละ...แล้ว...”

ซิงเถี้ยสะบัดแขนเสื้อยกมือไพล่หลัง ดวงตามองแผนที่สลับกับแท่น
จำลองเพื่อวางแผนเดินทางไปเมืองหลวง เขารู้ว่านางมาเพื่อการใด “ข้าคิดดีแล้ว
ซิงเอ๋อร์ต้องไปเมืองหลวง”

นายหญิงใหญ่แห่งเผ่าหน้าเสียว หลังจากถูกสามีตบตบ นางจะยอมให้
บุตรสาวไปได้อย่างไร ในเมื่อหลังจากการกวาดล้างกบฏคราวนั้นตัวเจ้าก็หาได้
เปิดรับนางสนมได้อีกเลย วังหลังทั้งหกตำหนักยามนี้มีเพียงหวงไฮ่วครอบครอง
แล้วเช่นนี้จะให้บุตรสาวของนางเข้าไปอยู่ในสถานที่แห่งนั้นหรือ

ไม่! ไม่มีทางเด็ดขาด นางรู้ว่าประตูนั้นเข้าแล้วออกมาไม่ได้อีก
แต่ไม่ว่าจะพูดเช่นไร ชิงชิ่งก็ยังยืนกรานเสียงหนักแน่น องค์หญิง
บรรณาการต้องเป็นชิงชิ่งเพียงเท่านั้น

อวีจิ้นหลินจุนใจ เมื่อพยายามพูดอีกครั้งก็ถูกมองด้วยสายตาก้าว
ไปหน้าทิ่มที่เอว ไร้ความรู้สึกเปลี่ยนเป็นถมึงทึง แต่นางก็ยังฝืน สุดท้ายก็โดน
ตะเพิดจนต้องถอยออกมา

ชิงชิ่งที่รอมารดาอยู่ที่กระโจมริบวิ่งเข้าไปหา แต่หลังจากได้เห็น
ใบหน้ามารดาที่เหมือนทราบทุกอย่าง ภายของตรุณีน้อยทรุดลงกับพื้น จากนั้น
ก็ร้องไห้พลางร้องขอความเมตตาจากมารดา

“เหเนียง ข้าไม่ไป ข้าไม่... ข้าไม่ไป”

อวีจิ้นหลินพยักหน้า “แน่นอน เจ้าไม่ต้องไป” ให้ตายนางก็ไม่ส่งลูกไป

“เหเนียง อีก... ข้ารักพี่เหล่าเกอเกอ ข้าจะแต่งงานกับเขา ข้าไม่ไปเมือง
หลวง ข้าไม่ไป” ชิงชิ่งเขย่าแขนมารดา นางไม่ไปเป็นอันขาด “เหเนียง ท่าน
ก็่น่าจะรู้ หากข้าไป ข้าต้องไม่มีชีวิตรอดเป็นแน่แท้ หวงโห้วต้องไม่ไว้ชีวิตข้า”
นางกลัว กลัวจะตาย กลัวจะไม่ได้อยู่กับคนที่รัก

“เหเนียงรู้... เหเนียงรู้” นางกอดปลอบบุตรสาว “เหเนียงต้องหาทางช่วย
เจ้าแน่ แต่ยามนี้เจ้าอย่าแสดงท่าทีต่อต้านเตี้ยของเจ้าได้หรือไม่” หากสูญเสีย
ความโปรดปราน บุตรสาวนางจะลำบาก แม้จะไม่มีผู้ใดรู้จักตนเองไปมากกว่า
ตนเอง ทว่ากับชิงชิ่งเถี่ยสามีของนางผู้นี้ นางรู้จักดี โกรธเมื่อใดจากรักสุดดวงใจ
ก็ไร้คำหันตา

“แต่เตี้ยจะเอาข้าไปเป็นสิ่งของแลกเปลี่ยน ข้าไม่ใช่สิ่งของ ข้าไม่ใช่” นาง
หาใช้สิ่งของ นางเป็นคน มีชีวิตมีจิตใจ

“เหเนียงรู้ เจ้าเลิกร้องไห้ แล้วทุกอย่างจะดีขึ้น” นางลูบแก้มซับน้ำตาให้
บุตรสาว

แม้ปากจะกล่าวว่าต้องหาทางช่วยให้ได้ แต่ในใจกลับหนักอึ้งราวกับ

แบกผืนดิน จนท้ายที่สุดแล้วซิงซิงที่แทบเปลี่ยนไปเป็นคนละคนก็ถูกส่งตัวขึ้นรถม้าแล้วเดินทางสู่ต้าเจิ้งจนได้

ตะวันขึ้นอยู่กลางศีรษะแล้ว ขบวนรถม้ายังคงวิ่งไม่หยุดพัก ซิงซิงนั่งบนรถม้าที่โยกไหว ดวงตาของนางว่างเปล่า อายากจะฆ่าตัวตายเสียให้จบสิ้นไป แต่ก็ทำไม่ได้ บิดาให้คนเฝ้าจับตามองนาง ไม่ยอมมิให้ได้ทำตามความต้องการ

“กงจู่เชิญรับมื่อกลางวันเจ้าคะ” คนของบิดาส่งห่ออาหารให้ระหว่างพักกองขบวน รถม้าจะหยุดพักเพียงครั้งเดียวคือยามค่ำคืนเท่านั้น เพราะการเคลื่อนตัวยามตะวันดับอาจถูกโจรภูเขาลอบโจมตีได้ง่าย

ซิงซิงนั่งนิ่ง ทำเหมือนไม่ได้ยินคำพูดใดๆ ของนางกำนัลร่างท้วม นางอยากอดตาย อยากตาย...

“กงจู่เชิญรับอาหาร” นางกำนัลร่างโตพูดคำเดิมพร้อมส่งห่ออาหารและขวดน้ำดื่มให้อีกครั้ง

เครื่องบรรณาการมีชีวิตมองสิ่งตรงหน้าแล้วบดทิ้งอย่างไม่ไยดี ผู้ดูแลหน้านั้น เตรียมบังคับให้องค์หญิงกินอาหารให้จงได้ เพราะคำสั่งของฉานอวีคือ ทำอย่างไรก็ได้ให้ซิงเอ๋อร์กงจู่มีชีวิตรอดจนถึงวังหลวง

“กงจู่!”

“บังอาจ!” ซิงซิงทวาด จากนั้นก็ตบหน้านางกำนัลผู้นั้น “กล้าได้อย่างไรมาขึ้นเสียงกับข้า!”

ผู้ดูแลหันกลับมา นางเอ๋อมมือไปหยิบอาหารมาส่งให้แล้วพูดคำเดิม “กงจู่กินอาหารเดี๋ยวนี้เจ้าคะ” นางวางอาหารลงด้านหน้า ดวงตาที่ฉายทั้งความเศร้าและแข็งกร้าวหลุมมอง ก่อนจะยกของสองสิ่งปาใส่หน้านางกำนัล แต่นางก็มีมือเร็วปิดของนั้นจนลอยไปกระทบหีบดังต๊อบ...

ส่งผลให้ร่างที่เฝ้าแต่นอนซุกในหีบเริ่มรู้สึกตัว จากนั้นก็เริ่มหน้าเสียวเมื่อรู้ถึงการเคลื่อนไหวของรถม้าที่นางหนีเข้ามาแอบเจ้าสองปีศาจ อยู่ยงริบเปิดหีบ

แล้วกระโดดออกมา แต่เพราะธรรมาโคลงเคลง นางจึงล้มไปทับคนทางซ้าย

กลิ่นเหม็นน่าสะอิดสะเอียนแนบโอบหน้า ชิงชิงกริตร้องระงม ขบวน
ธรรมาหยุดกึก ชิงชิงเถยรับมาที่ธรรมาของบุตรสาว

ร่างสูงเกือบเจ็ดนิ้วเล็กม่านขึ้น เมื่อเห็นที่มาของเสียงและต้นเหตุเขาก็
พุดแทบไม่ออก ได้แต่ครางชื่อออกมาคำหนึ่ง

“อู๋ย่ง”

เจ้าของชื่อสะดุ้ง ก่อนจะรีบวิ่งหนีเช่นเคย ร่างเล็กพลัดตกจากรธรรมา
ดังตุบ เหล่าทหารมองตามแล้วผลอสูดปากหลังเห็นเลือดไหลออกมาจากกลุ่ม
ผมแห้งเกราะเกรง

“ชะ...ข้าขอโทษ ข้าขอโทษ ข้าจะรีบไป” อู๋ย่งตัวสั่น พยายามลุกขึ้นยืน
แต่ก็ล้มและเป็นลูกนกตึงไข่ ล้มอยู่สองสามครั้งก็ยืนได้ จากนั้นก็รีบเดิน เมื่อ
ไม่รู้จะไปทางไหนดีเพราะไม่คุ้นทาง รอบข้างก็มีแต่ป่าเขียว สุดท้ายก็เลือกเดิน
เข้าป่า ป่าจะทำให้นางปลอดภัย...

ชิงชิงเถยไม่ขยับเขยื้อนมองเจ้าตัวไร้ประโยชน์ คิดอยู่ชั่วครู่ก็ส่งสายตา
ให้ทหารไปคว่ำตัว แล้วสั่งให้พาไปไว้ที่ธรรมาคันเดิม

“เต้ย เอามันขึ้นมาทำไมเจ้าคะ” ชิงชิงถาม มองสิ่งแปลกปลอมอย่าง
รังเกียจ

ชิงชิงเถยไม่กล่าวสิ่งใด หันไปสั่งให้เซวี่ยสูยนำอาหารให้ผู้ที่จู่ๆ ก็ติดมา
กับขบวน แล้วตัวตกกายขึ้นม้ากระแทกลำตัวให้มันเดินไปหน้าขบวนเช่นเดิม
ซึ่งนั่นก็ทำให้ชิงชิงรู้ว่า นางต้องมีเจ้าตัวไร้ประโยชน์โสโครกร่วมทางไปด้วย

“เต้ย เหตุใดกันท่านถึงให้เจ้าอู๋ย่งติดขบวนไป” ชิงชิงหยวนถามอย่างไม่
เข้าใจ ชิงชิงเถยไม่ได้ตอบอะไร แต่ในหัวกลับคาดการณ์ทุกอย่างได้ทั้งหมด

อู๋ย่งจะทำให้ชิงชิงไม่คิดฆ่าตัวตาย เช่นนั้นแล้วก็ถือว่าพอมีประโยชน์
อยู่บ้าง ...มิใช่หรือ

ส่วนอู๋ย่งได้แต่มุดเข้าช่องว่างที่มูมธรรมา นางรู้ดี... นับจากนี้ไปนางกำลัง
เดินสู่นรก



สาม เจ้าเนื้อคู่ที่ลอยมา

วันนี้เป็นวันสิ้นปี อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะย่างเข้าสู่ปีใหม่แล้ว ด้านหน้าหอเสวียนฮวายังคงเป็นเช่นเดิม ผู้คนมากหน้าหลายตาผ่านเข้าออกไม่ว่างวัน สืบเนื่องด้วยเหล่าขบวนการค้าจากต่างแดนมาเยือน ส่วนด้านหลังเรื่องการข่าวก็หาใช่น้อยหน้า ยุทธภพช่วงสิ้นปีนี้มีบางสิ่งผันเปลี่ยนจนน่าจับตา

มีบางสิ่งกำลังเคลื่อนไหวแผ่อำนาจ แต่ไม่ยอมแสดงตัว...

ตอนที่หลังเขวินปิดตำราข่าวสารของวันลงก็ย่างเข้าสู่ยามชวีสองเค่อ¹² แล้ว ท้องฟ้านอกบานหน้าต่างสี่เหลี่ยมชั้นบนสุดของหอเสวียนฮวามีดครีမ်จันทรา กับดวงดาราต่างพากันออกมาอวดกายเปล่งแสง ส่วนทางนอกรั้วเขาก็รับรู้ถึงผู้คนที่พักพิบลาน เพราะเสียงจ่อแจดังจนได้ยินแม้เขาจะอยู่ห่างไกลออกมาพอควร เขาขยับกายลุกจากม้านั่งเตาถ่านที่น่าจะมอดไปเสียแปดเก้าส่วนแล้ว เพราะความอบอุ่นเมื่อสัมผัสแรกหายไป เหลือแต่เพียงความเย็นชืดดีที่วันนี้อากาศไม่หนาวนัก

ท้ายฤดูแล้ว อีกไม่กี่วันก็ย่างเข้าฤดูใหม่ ทั้งที่ใกล้สิ้นฤดูแล้วทว่าหิมะนุ่ม

¹² ยามชวี คือช่วงเวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น. ส่วนยามชวีสองเค่อ คือเวลา 19.30 น.

ตั้งปยุฝ้ายยังไปรยลงมาไม่ขาดสาย

ปานนี้นางจะทำสิ่งใดอยู่

หลังเหวินคิดเพียงลำพังขณะยืนอยู่ที่ระเบียงยาว พลันทางตาเขาก็เลื้อบไปเห็นพ่อบ้านและบ่าวพากันนำโคมไฟไปแขวนที่ศาลาริมสระปลา เสียงสนทนาของคนกลุ่มนั้นลอยมาตามกระแสลมหนาวแข่งกับเสียงจ้อแจ่นกริ้วสูงสามช่วงตัวคน

เขาเพ่งพิศอย่างตั้งใจฟัง

“พวกเจ้ารีบไปเตรียมศาลาริมสระ ประเดี๋ยวท่านเจ้าหอจะมา” เสียงกำชับของพ่อบ้านดังขึ้นราวจะแข่งกับเสียงของผู้คนด้านนอก

ลี้ล่กับคนผู้นั้นกำลังจะมาที่นี่... เขาฉุกคิดทันใด

พ่อบ้านกำกับบ่าว เมื่องานเสร็จก็จากไป ทว่าเขายังคงยืนอยู่ที่เดิม คล้อยหลังจากนั้นประมาณหนึ่งชั่วยาม ลี้ล่กับเพ็งหมิงหลงหวงตึกก็มาถึง ด้านหลังของคนทั้งสองมีสามเต้าน้อยและหนึ่งจิ้งจอกตามมาติดๆ เท้าเขาถอยเข้าสู่เจมิต เมื่อจักรพรรดิหนุ่มผู้ทำตัวเป็นไฉนน้ำส้ม¹³ เดินได้ หันมาทางระเบียงสูงแล้วแผ่ไอลังหารตรงมา

จักรพรรดิผู้นั้นคงรู้ว่าเขาอยู่ที่นี้

ช่างเป็นบุรุษหุตาไว้มิเปลี่ยนแปลง หลายปีมานี้เขาตบตาปิดบังผู้อื่นได้แนบเนียน แม้คนสนิทก็ล่วงรู้แต่ไม่กี่คนว่าแท้จริงแล้วเขายังมีอาจดัดใจจากลี้เหอได้ ผิดกับคนผู้นี้ เจอกันไม่กี่ครั้ง กล่าวกันนับคำได้ กลับมองออกทะลุโดยง่าย

หลังเหวินยืนมองทั้งสองอีกครู่ใหญ่ ครอบครัวยุคนทั้งสองสนทนาท่ามกลางโคมไฟหลากสี มองแค่ปราดเดียวก็ทราบวาทักลั่นสุขใจยิ่ง เท่าตัวน้อยๆ กับจิ้งจอกแสนร่าเริง เขาผล่ออกจากกระเบียงของหอข่าวหลังจากสองเค่อผ่านไป จากนั้นก็ไปยังสถานที่ประจำสำราญระเบียง มองหมู่ดาวและ

¹³ ไฉนน้ำส้ม ใช้กล่าวถึงหญิงหรือชายที่มีท่าทางหึงหวง

ท้องฟ้าด้วยใบหน้าเหงาๆ เมื่อรู้สึกตัวอีกทีพลุไฟก็ถูกจุดกระจายขึ้นเต็มท้องฟ้า
เสียแล้ว ท่ามกลางหิมะโปรยปราย

ผ่านพ้นไปอีกหนึ่งปี...

มือที่ถือไหสุราเลิครสวางลงแล้วจับราวระเบียง ไอร้อนจากฝ่ามือทำให้
เกล็ดหิมะนุ่มละมุนดั่งปุ๋ยฝ้ายละลาย ทั้งความเย็นให้แผ่เป็นวงกว้าง ใบหน้า
นุ่มเหงาขึ้นเล็กน้อย ปล่อยให้สายลมเต็มไปด้วยกลิ่นหิมะพัดหน้าเบาๆ
ความเย็นเกาะผิวหนังสะท้อนเงาจันทร์เกิดเป็นประกายแปลกตา “เฒ่าจันทร์
ผูกด้ายแดงบนขาขาที่เถิด อย่าให้เข้าใจคู่เลย” จ้องอยู่ที่ดวงจันทร์ จากนั้นก็
ยิ้มขึ้นตัวเอง

เขาไร้สาระเพียงนี้เชียวหรือ

ขอสตรีจากสวรรค์ ถ้าสวรรค์เมตตาจริงเขาคงไม่อ้างว้างมาเนิ่นนาน
เพียงนี้หรือ เขาปิดแขนเสื้อสองสามครั้งแล้วขึ้นไปนั่งบนราวระเบียงเอนกาย
ฟังเสาด้นกลมเคลือบสีน้ำตาลแดงแล้วยกขาข้างหนึ่งขึ้น มือซ้ายชัตวรูป
ตั้งไหสุราให้กลับเข้ามาในมือ จากนั้นก็ส่งไปยังมือขวาที่เท้าอยู่กับเขา หันไปว่า
สุราชมจันทร์อีกครั้งหนึ่ง

ผ่านไปพักใหญ่เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของผู้คนตรงมา จึงเหลียวมอง
ก่อนพบว่า เป็นเหล่าสหาย

“สุราเลิครสหรือไม่ อาเหวิน” จื่อลู่ถาม

หลังเหวินได้ยินก็ยิ้ม สายตายังไม่ละจากพลุไฟที่ถูกประโคมจุดอีกรอบ
หนึ่ง ครู่หนึ่งเขาก็กวาดปลายเท้าลงจากระเบียงยาวเดินไปหาเหล่าสหาย

“มาหาข้ามีเรื่องอันใดหรือ”

อันเหมิงทำท่าชำเลืองตามอง ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงยั่ววนดุจสตรี
ในหอแดง “แค่คิดถึงสหายรักก็เท่านั้น” หลังเหวินรู้สึกขนลุก อยากจะเรียก
อยู่เพยชินมาดูท่าทางของสามเฒ่าในยามนี้ยิ่งนัก

“วางใจเถอะ ภรรยาข้ารู้จักข้าดี” อันเหมิงกล่าวราวกับอ่านใจได้ แล้ว
เดินตรงมายังโต๊ะเตี้ยที่มีม้านั่งสิบตัว ใช้มือกวาดหิมะออกแล้วทรุดกายนั่งลง

อย่างรวดเร็ว พลุ่ไฟยังคงจุดขึ้นอย่างต่อเนื่องเกิดเป็นทิวทัศน์งดงาม “อ้อ ไซลิ เจ้ารู้หรือไม่ว่าหลานสาวสุดที่รักของเจ้าก่อเรื่องอีกแล้ว” เขาหันหน้ากลับมาหา สหาย

หลังเหวินทำท่าแปลกใจ พลงยิ้มมุมปาก ดูท่าเฟิ่งเหมยเล่จะก่อเรื่อง อีกแล้ว “ก็ไม่แปลก” เขายกสุราขึ้นจิบไปพลง เหมยเล่เหมือนลีเหอ ย่อม ไม่อยู่โดยสงบ เปลี่ยนปีทั้งที่ต้องสร้างเรื่องเสียหน่อย

“โอหยา...” จู่ๆ จื่อลู่ที่ถุมือตัวเองเพื่อขับไล่ความหนาวก็อุทานออกมา เมื่อหลังเหวินมองไปก็เห็นว่าสหายทำหน้าคล้ายอยากจะถูกบางสิ่ง พอเขาถาม กลับปฏิเสธ จนเจ้าตัวเผลอพูดออกมาตอนที่พวกเขาร่ำสุราอีกครั้งหลังจาก ทราบว่าเหมยเล่ก่อเรื่องโดยการจุดดอกไม้ไฟเผาบ้านสกุลหนึ่งรอดวายไป แถบหนึ่ง

“...หรือเจ้าจะเกี้ยวเหมยเล่” หลังเหวินเบิกตากว้าง ส่วนสหายที่เหลือ ก็ล่ำลักสุรากันหน้าเขียวคล้ำ แล้วมองมาทางเขาด้วยแววตาประหลาด

เจ้าพวกนี้คิดว่าเขาไม่ได้แม่แล้วจะเบนมาลูกหรืออย่างไรกัน

เขาสบตาสหายทีละคน แม้จะไม่มีใครกล่าวอันใด แต่หลังเหวินทราบ ดี เขาเดาได้ถูกทาง ว่าแล้วก็...

“ไม่จริงใช่หรือไม่” เจ้าหอมเทวดาถามเสียงลั่น

รองเจ้าหอหนุ่มแสวงยกไหสุราขึ้นดื่ม ก่อนจะเอ่ยตอบหน้าตาย “ไม่รู้ ลี”

เท่านั้นสตรีและบุรุษรอบโต๊ะก็ทำท่าเป็นปลาสำลักน้ำ จากนั้นชวงเจี้ยน ก็ชวนสนทนาเรื่องอื่น และหัวข้อนั้นก็คือการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้น ของท่านเจ้าหอ เนื่องจากเจ้าตัวไม่ออกไปทำให้ยุทธภพปั่นป่วนมาหลายหนว แล้ว

“ก็เป็นมารดาแล้วนี่” เจียลู่เฝ้ากางพุดนัยน์ตาหวานยิ้ม ช่างๆ กันมีสตรี หน้าตาเหมือนกันทุกส่วนกำลังนั่งนับถั่วเล่น สองพี่น้องโดนฤทธิ์สุราครอบงำ เข้าเสียแล้ว ในบรรดาผู้นำหอเสวียนฮวาทั้งแปด สองพี่น้องค่ออ่อนที่สุด ทว่า



จะนับว่าใครเป็นลำดับท้ายสุดก็ต้องเป็นจื่อลู่ เมาแล้วโวยวาย บ้างก็วิ่งไล่
หอมแก้มน้องสาวตนเอง... นับได้ว่าวितถารอยู่ระดับหนึ่งเลยทีเดียว

“ต้องขอบคุณบรรพบุรุษน้อยอย่างบรรพบุรุษเหมยเล่อ ไ้อ์ร่าสุรา ร่า
สุรา” อิ่นเหมิงรีบเปลี่ยนบทสนทนา หลังเหวินทำหน้าที่ยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม เหล่า
สหายยังทำท่าประหนึ่งเห็นผียามตะวันตกแสง

สหาย... จะเอาจริงหรือ พวกเขาคงได้เห็นคนแก่วงกระปี่สู้กันแน่ๆ
ทั้งหมดพลางคิดตรงกัน

“ขออนุญาตขอรับท่านผู้นำ” ในระหว่างที่กำลังกลั่นแกล้งเหล่าสหาย
บุรุษทำหน้าที่ส่งสารประจำหอก็ก้าวเข้ามา จากนั้นก็ส่งกลักระดาดเล็กๆ ให้
เขา

หลังเหวินคลี้ออกอ่านโดยการกวาดตารอบหนึ่ง พลังเอี่ยมมือไปยก
ไหสุรามาดื่มด้วยใบหน้าอมยิ้ม “ดูเหมือนความนั่งสงบของลี้ลี้จะหายไป
ไม่ช้า”

เหล่าสหายทั้งเจ็ดมองหน้ากัน “ทำไม”

รองเจ้าหอเสวียนฮว้ายิ้มมุมปากอีกทีหนึ่ง แล้วส่งกลักระดาดเท่า
นิ้วก้อยให้หมดเหวดา

ซุนเฟิงได้อ่านก็ยิ้มถอดแบบหลังเหวิน เมื่อกลักระดาดถูกเวียนไปรอบ
โต๊ะ คนทั้งแปดก็พลันหัวเราะลั่น

อา... หอเสวียนฮวาคงจะมีเรื่องวุ่นวายอีกแล้ว ทั้งหมดมองกระดาด
ตัวอักษรไม่กี่ตัวแต่อาจจะเรียกกลมฝนให้มาผิตถุได้

เหยียนตัน... ส่งองค์หญิงบรรณาการ!

เมืองหลวงต้าเจิ้ง ทางเดินเขตพระราชวัง ชั้นที่และท่านหมอมวก
เอียงกำลังเข้าสู่ตำหนักประทับของหวงโหลวเต้าเต๋ออง

“ถวายพระพรหวงโหลวเหินยงเหินยง” เสวียนลี้เหอปรายตามองปราด
หนึ่ง เห็นเป็นหนึ่งชั้นที่หมอมวกเอียงก็ยกขาขึ้นจับ

“มานี้ด้วยเหตุอันใด”

“เหตุอันใดเช่นนั้นหรือ” เจ้าชายที่อินเหมิงรีบเดินไปที่ขอบโถ๊ะแล้วทรุด
กายลงนั่ง ยกมือเท้ากาง ปลายนิ้วเคาะแก้มพาลงมองใบหน้าของท่านเจ้าหอ
ขาวเสวียนฮวอย่างตั้งใจ “ท่านยังไม่ได้ข่าวหรืออย่างไรกัน”

ลีเหอเล็กคิ้ว “ข่าว? ข่าวอะไร”

ซุนเฟิงมองคนทำหน้าตาย ปรับหมวกบนศีรษะให้ตรง เพราะรีบมาเลย
ไม่ได้แต่งตัวให้เรียบร้อยมากนัก “เครื่องบรรณาการ”

ซาในถ้วยไหว่น้อยๆ ต่อมาก็ถูกกลืนลงคอจนสิ้น “ใช่ ไกล้วเวลาส่งเครื่อง
บรรณาการแล้ว พวกเจ้าอย่าลืมตรวจสอบ”

หมอมเหวดาหรีตามองก่อนจะเดินไปนั่งใกล้สหาย “ท่านไม่รู้สึกันใดเลย
หรือ ข้าว่าท่านก็น่าจะรู้แล้วนา...” เขาเท้ากางเอียงหน้า ดวงตาหลุมมองกระดาด
ใต้ตำราที่มุ่มหนึ่งแลบออกมา

เจ้าหอเสวียนฮวยังมีท่าที่สงบ “รู้ แล้วทำไม”

อินเหมิงทำเสียงจี้จะพลางยื่นหน้าเข้าไปพูดใกล้ๆ “ได้ข่าวว่านางงตงม
ยั้งนัก ท่านแน่ใจหรือว่าจะไม่จัดการ” เมื่อยังไร้ซึ่งคำพูด เขาก็ขยับกายกลับ

“โอหยา... ผิดปกติ” อินเหมิงส่ายหน้าพาลงทำเสียงแจ๊ะๆ ตามไล่อยู่
อีกพักหนึ่งก็ถอดใจ แต่ก็ไม่วายทิ้งท้ายด้วยคำอวยพรที่ผูกเกาทัณฑ์เอาไว้

“ขอแสดงความยินดี หวังไช้เหยิงเหยิงจะได้เม่ยมะมาร่วมวัง”

ลีเหอจ้องสหายปากกล้า มือที่จับถ้วยชาลั่น เมื่อเจ้าสองบุรุษจากไป
ถ้วยชาที่เหลกคามือนาง!

อินเหมิงกับซุนเฟิงกลับมายังหอเสวียนฮวแล้วไปจับกลุ่มคุยกับสหาย
ท่านอื่น

คนเจ็ดคนมองหน้ากัน พยายามจะสื่อความหมายบางอย่าง จากนั้นก็
กลับมานั่งเท้ากางกันต่อ

“โอหยา...” จี๋ลู่ตบมือกลางวงโถ๊ะกลม ความน่าเบื่อหน่ายนี้หนาไม่

อยากพบ! “มิสู้เรามา...” นางลากเสียงยาวพลางส่งสายตาเจ้าเล่ห์ เหล่าผู้นำหอ
เสวียนฮว้ายืดกายขึ้นรอฟังอย่างตั้งใจ “พนัน”

“จัดการ” คำว่าจัดการตั้งต่อกันหกครั้ง ตามด้วยการโยนถุงเงินลงบน
โต๊ะ ความครึ่นเครงเกิดขึ้นมาทันตา... จื่อสูถึงกับนิ่งงัน มองรอยยิ้มของพวก
เจ้าเล่ห์สลัดกับถุงเงิน เตรียมการเอาไว้กันแล้วหรือ

นางเสียวู้เจ้าสหายพวกนี้เข้าแล้ว!

“เอ่อ... พวกเจ้าไม่คิดจะหายเป็นอย่างอื่นบ้างหรืออย่างไรกัน” เล่น
ทำนายกันเช่นนี้นางก็แยสิ!

หกผู้นำผานเสียงว่าไม่ จื่อสูหันหน้าเสียหันไปหาพี่น้องร่วมสายเลือด
ไม่ทันได้ถามเจ้าน้องตัวดีก็กระโดดเกาะแขนหานเฟิง เป็นการบอกว่าตนไม่
เสียงแตกเป็นแน่

จื่อสูทำหน้าที่เหมือนป่วยมาแรมปี ใช้นิ้วเขียนถุงเงินด้วยท่าทางร้องขอ
ความเห็นใจ แต่ก็ไม่มีน้ำจากสวรรค์หล่นมาสักหยาดหยด สุดท้ายก็ได้แต่เอา
คางลงเกยกับโต๊ะ ส่งสายตาจะเป็นจะตายแต่ก็ได้รับเพียงสายตาอำมหิต
สุดท้ายก็ได้แต่ก้มหน้ารับสิ่งที่ทำ

ปากพล่อยจนเมื่อกร่อนลงมือตัวเองจนได้!

หางตาของอินเหมิงที่กำลังชันเลื้อบไปเห็นสหายที่ไม่ได้อยู่ร่วมวง
สนทนา “อ้าว อาเหวิน เจ้ามาพอดี มาร่วมพนันด้วยกันหรือไม่”

“พนัน?” หลิงเหวินแปลกใจ ต่อมาก็เข้าใจ เรื่องที่ทำให้ต้องพนันมีแค่
อย่างเดียว จากนั้นก็วางถุงเงินลงบนโต๊ะ “จัดการ”

จื่อสูถึงกับเอาหน้าผากโขกโต๊ะ ตัวหารเพิ่มขึ้นมาอีกแล้ว “ขอร้องละ
สวรรค์ ขอให้ปลุกถั่วไต้งา” นางยกมือประสาน แหงนหน้าขึ้นนิดหนึ่งแล้ว
หลับตาลงอ่อนวอน

แต่นางก็รู้ดี ถั่วจะกลายเป็นงาได้นั้นมันยากนัก

และแล้วทุกอย่างก็ยิ่งเลวร้ายลงทุกที เมื่อไม่กี่วันให้หลัง ชาวหวงไฮ่
หายไ้จากวังหลวงถูกแจ้งไปที่หอเสี้ยนฮวาตั้งแต่ห้ายาม¹⁴ เหล่าผู้นำที่ถูก
ปลุกให้ตื่นได้แต่มียิ้ม จากนั้นก็รอดด้วยใบหน้าตื่นเต้น ยามแล้วยามเล่า
ผันผ่าน ดวงตาแปดคู่จ้องมองกาน้ำหยด¹⁵ จนย่างเข้ายามชื้อ¹⁶ มาได้ครึ่งเค่อ
ม้าสีดำก็วิ่งเข้ามาในเขตด้านหลังซึ่งเป็นเขตของหอเสี้ยนฮวา

“ทำความเข้าใจท่านเจ้าหอ” ทั้งแปดทำความเข้าใจ มองคนบนหลังม้า
อย่างตั้งใจ แต่พอมองดูให้ดี ท่านเจ้าหอของพวกเขาเอาอะไรบางอย่างมาด้วย
และเจ้าของสิ่งนั้นแค่ประเดี๋ยวมันก็ลอยมาทางพวกเขา หลังเหวินที่หูไ้ตาไ้
รีบรับเพราะรู้ว่านางตั้งใจโยนมาให้เขา คงเป็นของบางอย่าง

แต่พอจับๆ ลูบๆ คลำๆ กลับนิ่ม ซ้ำยังมีชีพจร

มนุษย์!

อันเหมิงมองไปที่ก้อนผ้า ขี้นิ้วพลาถาม “ท่านเจ้าหอ... นี่อะไร”

หลังเหวินที่กำลังงงๆ อยู่กับของในอ้อมแขนก็อยากรู้

ลิเหือได้ฟังก็ยิ้ม “องค์หญิงเผ่าเหยียนตัน” ระหว่างที่เจ้าพวกด้านหน้า
งุนงง นางก็เดินเข้าหอ นางเดินทางมาถึงช้ากว่าที่คิดไว้มาก ต้องรีบกลับวัง
หลวง มิฉะนั้นเจ้าลูกเต่าจะจับได้

เหล่าผู้นำหอเสี้ยนฮวาทำท่าเหมือนตอนล้าลัก จากนั้นก็ม้มองเจ้า
ก้อนกลมในอ้อมแขนของสหายรัก แวตาของทุกคนเปลี่ยนไป แสดงถึงความ
พรั่นพรึงอย่างยิ่งยวด

รองเจ้าหอหนุ่มก้มมองตาม ล่ำวจดูอีกที นี่มันคนหรือก้อนผ้าขี้ริ้ว ตัว
ประมาณนี้น่าจะสองหรือสามหนว จากข่าวว่าเหยียนตันส่งองค์หญิงใหญ่ แล้ว
เด็กนี้... ไ้หรือ

¹⁴ ห้ายาม คือช่วงเวลาตั้งแต่ 03.00 น. - 05.00 น.

¹⁵ กาน้ำหยด เป็นเครื่องมือที่ใช้บอกเวลา

¹⁶ ยามชื้อ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 09.00 น. - 10.59 น.

อย่าบอกนะว่าเป็นคือน้องค์หญิงใหญ่!

อันเหมิงรับรู้ถึงความผิดปกติเป็นคนแรก ตะโกนถามเสียงติดตะรหก
“ท่านเจ้าหอ ท่านเอาเด็กนี้มาทำไม แล้วให้พวกข้าทำอะไร”

“เรื่องของเจ้า จะทำอันใดก็เรื่องของพวกเจ้า จะเลี้ยงหรือจะเอาทำเมีย
ก็เรื่องของพวกเจ้าสิ แต่ห้ามทอดทิ้งห้ามรังแก ไม่เช่นนั้นข้าจะฆ่าพวกเจ้า”

หลังเหวี่ยงตะลึงเช่นเดียวกับสหายคนอื่น ตะลึงจนลืมนึกว่าท่าน
เจ้าหอถูกจับอุ้มพาตบไปโดยชายร่างสูง พาหายลับเข้าเรือนพักไปแล้ว

มือเขายกเจ้าก้อนผ้าชีว์ไว้ในมือขึ้นสูง “เลี้ยงหรือ!”

“ฮึ๊กๆ ข้าหิว ข้าหิว” คนที่เขาต้องเลี้ยงเริ่มขยับเขยื้อน ซ้ำยังร้องหา
ของกินเป็นอันดับแรก ดวงตาของคนที่งัดหน้ามอง ก่อนนึกเจตคนจะถอย
ไปคนละจั้ง¹⁷

ผู้ถือก้อนผ้าชีว์ดีๆ ยังไม่รู้ตัว เพราะตาเอาแต่มองของในมือ หน้าตา
มอมแมม บางส่วนบวมปูด บางจุดมีแผลเริ่มตกละเก็ด สวมเสื้อผ้าขาดวิน
ร่างกายมีบาดแผลแทบจะครบสิบส่วน

บอกเขาว่าไปเอามาจากชายแดน หรือสนามรบเขายังจะเชื่อเสียกว่า

“ข้าหิว... ข้าหิว” อยู่ยังขยับตัว ดวงตามองคนรอบกาย ไม่รู้จัก ไม่รู้จัก
สักคน แต่หิว... นางต้องการอาหาร

มือหนายกคอเสื้อที่เขาจับเอาไว้ให้สูงขึ้นอีกนิด พยายามมองให้ชัด
อีกหน่อย

กายน้อยห้อยเป็นพวงผู่เถา ทำปากเบ้แล้วร้องไห้ออกมา

ทั้งเจ็บทั้งหิว... แต่หิวมากกว่า

ซีมูกเขียวอู้ค่อยๆ ย่อออกมาจากโพรงจมูก แค่ว่าเจ้าตัวก็สุด
เข้าไปจนล้นลำคูล้ำหน้าเขียว

“จะเลี้ยงหรือทำเมียก็เรื่องของพวกเจ้า!”

¹⁷ จั้ง เป็นมาตราวัดระยะของจีนโบราณ โดยที่ 1 จั้ง เท่ากับ 10 นิ้ว

ทำเมีย!

หลังเหวินชนลุกชัน โยนแจ็ก่อนผ้าชีวี้ออกไป เพื่อก้อนก้อนนี้เขา
ไม่รับ!

ร่างสูงกว่าชนไม่ไม่มากกระแทกพื้นดังต๊อบ เจ็บมากแต่ร้องไม่ออก กาย
สูงหกนิ้วกว่าหันหนี อยู่ยังพลันยกมือคว้าชายเสื้อเขาไว้ เมื่อเขายังมีที่ท่าว่าจะ
จากไปนางก็เปลี่ยนเป็นกอดขา หลังเหวินหลุบตามอง พอเห็นขี้มูกเดี่ยวหลุบ
เดี่ยวโผล่ก็รีบหันไปหาสหาย

แต่บัดซบ!

สหายของเขาหายไปจนสิ้นแล้ว

แต่ละคนช่างผีเท่าดีราวบิน¹⁸

“สรุปแล้วข้าต้องเป็นคนเลี้ยงเจ้ารี” เขาก้มกายลงใช้นิ้วชี้เย็บแจ็ก่อน
ผ้าชีวีที่กอดขาเขาแน่น

“ข้าหิว... ข้าหิว” เขาหลับตาลงฟังเสียงครวญครางแล้วทำท่าจะกลืน
ก็กลืนไม่ลง จะคายก็คายไม่ได้ จนนานๆ ที่เขาก็อยากจะสบถออกมาดังๆ ว่า...

บิดามันเถิด!

¹⁸ สำนวน ‘ผีเท่าดีราวบิน’ หมายถึง ก้าวอย่างแข็งแรง มีประสิทธิภาพ แต่ในบทนี้หลัง-
เหวินกล่าวแบบเหยียดหยัน ทำนองว่าสหายหนีไปเร็วนัก



ลิ รักแรกของอู่ยู่

ปิกโกปิกสุดท้ายถูกดึงตามคู่ของมันไป ก่อนจะตามด้วยส่วนตัวที่ถูกฉีกทิ้งด้วยเวลาเพียงเสี้ยว หลังเหวินมองตามมือมันแผ่ลับแล้วหยุดที่ดวงหน้าซึ่งไม่ต่างจากมือเท่าใดนัก ในใจเขายามนี้ก็พลันเกิดคำถามมากมาย เผาเหยียน-ตันสอนองค์หญิงให้กินอาหารเช่นนั้นหรือ

“น้ำ น้ำ” เขาหยุดคิดเมื่อองค์หญิงบรรณาการท่าสำคัญ จอกน้ำชาใกล้มือถูกยกให้ แต่เหมือนนางจะไม่พอใจเลยคว่ำเอามาดื่มทั้งกา...

หลังเหวินร้อง “เฮอะ!” แล้วเบือนหน้ามองไปทางอื่น ทางตาชำเลื่องไปเห็นคนเจ็ดคนที่เกาะประตูมองมาทางเขา สีหน้าแสดงถึงความอยากรู้อยากเห็นยิ่ง

“มีอะไร” คนทั้งเจ็ดสะดุ้ง มองหน้ากันแล้วพากันเดินเรียงแถว ดวงตาจจัดจ้องอยู่ที่เจ้าก้อนผ้าสีขาวข้างเขา

อ้อ! มาดู

หลังเหวินพลันเข้าใจ กินเช่นนี้ไม่มองนับว่าแปลก

“อาเหวิน หนู หนู” จื่อลูซี่นี้ไปยังเจ้าก้อนผ้าสีขาว แวดตาแฝงรอยขบขัน เขายกหน้าเข้าใจ เด็กผู้นี้กินมูมาม แต่เจ้าตัวก็ยังไม่เล็ก กระทั่งเข้าใจเมื่อ

หันกลับไปมอง

เจ้าก้อนผ้าชีวรีหลับคาสามอาหารไปเสียแล้ว!

ดี... ดียิ่ง สิ่งที่ยากจะถามก็ยังไม่ได้ถาม เด็กอะไรมีแล้วหลัง่าย
เช่นนี้

เขาลุกขึ้นเดินไปอุ้มเจ้าก้อนผ้าชีวรีพาไปนอน หลังจากสั่งให้คนดูแล
แล้วหมุนกายจากมา ทั้งแปดก็พากันไปยังหอข่าว รอการมาถึงของเรื่องราว
ทั้งหมด เพราะน่าจะเร็วกว่าถามคนก่อเรื่องที่ยังไม่ออกจากห้องหอ และเจ้า
ก้อนผ้าชีวรีก็นอนนั้น

สองบ่าวรับใช้ร่างต่างขนาดมองหน้ากัน หลังจากได้รับหน้าที่ให้ดูแลคน
ผู้หนึ่ง คนตัวเล็กก้าวเข้าไปใกล้เตียงก่อน จากนั้นก็มองดู คนตัวโตเลยก้าว
ตาม ทั้งสองสบตากันแล้วพยักหน้า ก่อนคนตัวโตกว่าจะอุ้มคนที่ไม่ต่างจาก
ผ้าชีวรีเข้าห้องอาบนํ้า

ไม่นานเกินรอข่าวที่เขาต้องการก็มาถึงมือ หลังเหวินรีบดึงกระดาษ
ออกจากกลัก จากนั้นก็วางลงบนขอบโต๊ะ เขาอ่านอย่างรวดเร็ว ก่อนจะขมวด
คิ้ว สับสนกับสิ่งที่ได้รับรู้ยิ่งนัก

องค์หญิงบรรณาการถูกทำร้ายจนบาดเจ็บและกำลังถูกรักษา แล้วเจ้า
ก้อนผ้าชีวรีนั่นเป็นผู้ใดกัน ลีลื่บอกว่าเป็นองค์หญิงเผ่าเหยียนตัน

“เรื่องใดกัน” เหมือนอีกเจ็ดคนจะคิดเช่นเดียวกับเขา เขาส่ายหน้า

ไม่นานก็ร้องอ้อ! หลังจากข่าวถูกส่งมาถึงมืออีกชุดหนึ่ง เจ้าก้อน
ผ้าชีวรีเป็นองค์หญิงเล็กแห่งเผ่าที่แอบตามมาด้วย แต่เขาก็แปลกใจ เหตุใด
องค์หญิงถึงมอมแมมเหมือนลูกทาสเช่นนี้กัน

ทั้งสี่ด้านแปดทิศมีแต่หมอก อู่ยงที่จู่ๆ ก็มาอยู่ที่นี้ทำหน้าหงาย ‘มีคน
หรือไม่’ นางตะโกนถามกลุ่มหมอกที่ลอยฟุ้ง จนมองฝ่าออกไปแล้วไม่เห็นทาง
ด้านหน้า มองกลับมาก็ไม่เห็นด้านหลัง นางร้องเรียกอยู่พักใหญ่ก็ยังไร้เสียง

ตอบ ใจดวงน้อยเริ่มเสีย หรือนางจะตายแล้ว

อู่ยังทรุดกายนั่งยองเอามือกดเข้า สายตากวาดมองรอบกายอย่างหวาดกลัว

‘ไม่จริง ข้ายังไม่ตาย’ ขอบตาเด็กน้อยร้อนผ่าว น้ำตาปริ้ม แม้จะถูกทุบตีและอยู่อย่างอดอยาก แต่นางก็ยังไม่อยากตาย

มีคนเคยบอก ตายแล้วจะไปแต่ที่ที่มีสีขาว ไม่เจ็บ ไม่ปวด ไม่หิว ที่นี้ก็มีแต่สีขาว ข้ายังไม่รู้สึกเจ็บ ทั้งที่จำได้ว่าก่อนกลับไปเจ็บมากขนาดนั้นแท้ๆ นอกจากนี้แล้ว ท้องนางที่มักครวญครางอยู่เสมอกลับแน่นตึงมาก

‘ลูกแม่’ เสียงหนึ่งแว่วมา อู่ยังสะดุ้งสุดตัว รีบกอดเข้าซุกหน้า ผีจะมาแล้วหรือ ‘ลูกแม่’ เสียงนั้นใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ครูหนึ่งก็มาหยุดอยู่ข้างนาง ‘ลูกแม่’ นางแอบแ้มหน้ามอง ท่ามกลางหมอกขาวปรากฏร่างของสตรีผู้หนึ่ง

สตรีผู้นั้นมีใบหน้านางงาม แต่งกายด้วยอาภรณ์สีเขียวนุ่มนวล อู่ยังเงยหน้าขึ้นมองอย่างตื่นใจ นางเพิ่งเคยเห็นคนงามเช่นนี้เป็นคราแรก แต่ถึงจะงดงาม โฉมดวงตากลับเศร้านัก

‘จะ...เจ้าเป็นผีหรือ’ นางถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ สตรีผู้นั้นทำเพียงแค่งอ้อมไหล่ แล้วเอาแต่พูดคำเดิม

‘ลูกแม่’

นางเอียงหน้าแล้วทวนคำซ้ำๆ ‘ลูกแม่?’ สตรีนางนั้นพยักหน้า รอยยิ้มกว้างขึ้น

รอยยิ้มที่มีแต่ความอ่อนโยน...

อู่ยังหยุดมองอยู่ครู่หนึ่งก็เริ่มเข้าใจ หรือคนตรงหน้าจะเป็นมารดาของนาง

‘เจ้าคือ... เหนียง’ ปลายเสียงตื่นเต้น นางจำหน้ามารดาไม่ได้ เพราะท่านตายไปตั้งแต่นางได้หนึ่งหนาว จานอวี๋ฆ่ามารดาของนางในวันนั้น

สตรีผู้งดงามพยักหน้า อู่ยังเห็นเช่นนั้นก็ยิ้มกว้าง เอื้อมมือจะไปจับแต่ก็คว้าได้เพียงหมอกควัน

มารดาของนางอยู่ห่างออกไปสองก้าว อยู่ยงลุกขึ้นเดินไปหา ร่างนั้นก็
ห่างออกไปอีก ‘เหนียงอย่าไป อย่าไป’ นางตะโกนเรียก เมื่อยิ่งเดินตามก็ยิ่ง
ห่างออกไปเรื่อยๆ

‘อยู่กับเขา แม่ต้องไปแล้ว ลาก่อน... ลูกรัก’ เสียงสุดท้ายดังแว่วมา
ก่อนร่างของมารดาจะหายไปกับสายหมอก...

‘เขา’

อยู่ยงน้ำตาคลอ ไม่เข้าใจ ‘เขา’ คือผู้ใดกัน ฉานอวีหรือ คนผู้นั้นใจร้าย
ไม่รักนาง แล้ว ‘เขา’ คือใครกัน จู่ๆ นางก็นึกถึงภาพฝันอีกภาพหนึ่ง ภาพบุรุษ
ตัวโตนั่งเคียงนาง ชำยยังสั่งให้คนเอาอาหารมาให้ หรือจะเป็นเขา แต่นั่นมันแค่
ฝัน จะมีผู้ใดให้อาหารนางได้กัน ต้องเป็นฝัน! เมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นเพียง
หมอกคว้นเท่านั้น ไร้เสียงและไร้มารดา ไม่มีแม่แต่เงา

‘เหนียง กลับมา เหนียง’ นางร้องเรียก หมุนกายมองไปรอบตัว

ไม่มีผู้ใดเลย มารดาต้องการให้นางอยู่กับผู้ใด ผู้ใดกัน!

“เหนียง เหนียงกลับมา” ปากเล็กพรีลละเมอ สายตาของสองบ่าวรับใช้
เหลือบมองพลางทำหน้าสังสาร ต่อมาก็ช่วยกันทำความสะอาดร่างของเด็กน้อย
ต่อ พวกนางจัดการเส้นผมที่เกรอะกรังเสียเรียบร้อย เหลือกก็เพียงแต่พาไป
อาบน้ำก็เท่านั้น

‘เหนียง เหนียง กลับมา’ มือเล็กเอื้อมไขว่คว้าผ่านหมอก แท้ซยับก้าว
เดิน พยายามวิ่งหามารดา

วูบ...

สายลมหนาวพัดมา หมอกขาวลอยฟุ้งหายไป หลงเหลือเพียงแต่
ความมืด อยู่ยงได้ยินเสียงแว่วๆ “หลิวไถ เจ้าไม่ได้เอาหน้าต่างลงรี เห็นหรือไม่
ลมหนาวพัดเข้ามาแล้ว”

‘นั่นผู้ใด!’

อยู่ยงตะโกนถาม แต่กลับไม่มีเสียงใดหลุดจากปากนาง นางได้แต่ทนฟัง
อย่างอึดอัด เพราะเมื่อหมอกหายไปนางก็จมอยู่กับความมืด เคลื่อนซยับกาย

ไม่ได้เลย

“ข้าพิดเอง ข้าพิดเอง จะไปปิตเดียนี่ละ” หลิวไถวางเท้าเล็กๆ ที่ตนต้องดูแลงกับขอบอ่าง แต่เพราะรีบไปหาช่างหนึ่งจึงตกลงไปในอ่างน้ำร้อน

อยู่ยงรู้สึกร้อนท่ายิ่งนัก ตาค่อยๆ ลืมขึ้น เมื่อเห็นหมอกสีขาวที่หายลับไปยังคงอยู่ก็รู้สึกดีใจ นางตั้งใจมองฝ่าหมอกควัน หวังว่าจะได้พบมารดาครั้งหนึ่งก็ยั้งดี แต่แล้วก็ต้องตกใจยิ่ง เมื่อด้านหลังหมอกที่ลอยอยู่มีคนผู้หนึ่งอยู่ สตรีร่างท้วมเหมือนเจ้าปีศาจอ้วน!

นางรีบขยับลุก แต่แขนก็ถูกจับไว้ เมื่อหันไปดูก็ปรากฏว่าเป็นเจ้าพอม ในมือของคนผู้นั้นถือบางอย่างที่เงาวาว อยู่ยงเบิกตากว้างก่อนจะกรี๊ดร้องออกมา เมื่อเห็นว่ามันเป็นกรรไกร!

เสียงกรรไกรดังมาจากทิศทางของฝั่งนอนนอน หลังเหวินที่กำลังอ่าน

ตำราอยู่ท่าทำแปลกใจ คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วรีบปิดตำราลง พอคาดการณได้ว่าเสียงร็องนั้นเป็นของผู้ใด

ประตูห้องอาบนํ้าถูกเปิดออกอย่างกะทันหัน เขาก้าวเท้าเข้าไปในห้องที่มีสภาพเจ็ดนอนแปดตั้ง¹⁹ เห็นสองบ่าวกำลังช่วยกันจับเจ้าก้อนผ้าชีร่วที่ทั้งคืนทั้งร็องให้ก็เข้าใจที่มาของสภาพ เจ้าก้อนผ้าชีร่วก่อนหน้านี้แรงเยอะไม่ใช่่น้อย

สองบ่าวตั้งท่าจะทำความเคารพ แต่คุณหนูที่ต้องดูแลก็ออกแรงดิ้นถีบพวกนางจนรู้สึกเจ็บ

“ปล่อยข้า ปล่อยข้านะ เจ้าปีศาจ ปล่อยข้า!”

“คุณหนู คุณหนูหยุดเถิดเจ้าคะ”

อยู่ยงที่กลัวจนไม่มองหน้าผู้ใดอ้าปากกับแขนที่อยู่ใกล้ปากเต็มแรง ไผ่ถางร็องคำหนึ่งก็ปล่อยมือ ขาสั้นๆ รีบวิ่งชมซานไปหาที่ซ่อน แต่มองจุดใดก็ไม่คุ้น ข้าตาข้างขวายังมองเห็นรางๆ ทำยสุดจึงวิ่งไปแอบใต้โต๊ะในห้องข้างๆ

¹⁹ เจ็ดนอนแปดตั้ง หมายถึง ระเบียบ

หลังเหวินก้าวตาม สองบ่าวก็เช่นกัน ทางเดินด้านหน้าปรากฏรอยเท้า เบือนหน้าทำให้ตามไปไม่ยากนัก รอยนั้นสืบต่อเนื่องกัน ก่อนจะหยุดลงแล้ว หายเข้าไปใต้โต๊ะ

เงาคนทั้งสามโผล่เข้ามา อุ้งที่ไร้ทางไปร้องไห้จ้าพลางร้องขอชีวิตด้วย ท่าทางน่าสงสาร “ปล่อยอุ้ง สงสารอุ้งเถิด อุ้งเจ็บแล้ว อุ้งกลัว อุ้งจะ อยู่เฉยๆ” กายเล็กสั่นเทา พยายามซุกกายเข้าสู่ที่มีดมากขึ้นเรื่อยๆ

รองเจ้าหอหม่อมหยุดเท้าลงไม่ก้าวต่อ ได้แต่คิดว่าอะไรกันที่ทำให้เด็ก ตัวเท่านี้ขาดกลัวได้ถึงเพียงนี้

หนึ่งอดีตใจความคิดสายหนึ่งก็เคลื่อนเข้ามา ใบหน้าบอบช้ำเมื่อครู่ ชุด หลุดลุ่ยทำให้เขาเห็นเนื้อหนัง มิใช่แค่ใบหน้าที่เขียวช้ำ ร่างกายก็ไม่ได้ต่างกัน เห็นก็รู้ว่าโดนทำร้าย

เขาย่อกายนั่งบนส้นเท้า มองลอดเข้าไปใต้โต๊ะ แล้วกล่าวด้วยเสียง อ่อนโยน “เด็กดีไม่ต้องกลัว ออกมาเถิด”

เสียงอ่อนโยนดังลอดออกไปนอกกระเบื้องยาว เหล่าผู้นำหอเสี้ยนฮวา ที่ตามเสียงมาเช่นกันสบตากันครั้งหนึ่งแล้วเร่งฝีเท้า จากนั้นก็เดินเข้าสู่ห้องที่มา ของเสียง พวกเขาเห็นสหายกำลังเกลี้ยกล่อมกับของขวัญจากท่านเจ้าหอ

อุ้งยังคงหลับตาไม่ฟังเสียงใด แขนสั่นเทาอดกดเข้าผ่านขาโต๊ะ ทำ ราวกับเป็นที่พึ่งสุดท้าย นางกลัว ยิ่งเห็นเจ้าสองปีศาจถือกรรไกรนางยิ่งกลัว

“ข้าไม่ไป ไม่ออกไป ชิงชิง ข้ากลัวแล้ว ข้ากลัวแล้ว อย่าทำอุ้งเลย”

ภาพการโดนทำร้ายระหว่างทางทำให้นางกลัว... ไม่ว่าจะชิงชิงหรือสอง ปีศาจ ล้วนแต่จะฆ่านาง

อุ้ง!?

หลังเหวินทำท่าแปลกใจ ลองเรียกอยู่อีกพักหนึ่ง เจ้าก้อนผ้าซีริวก็ไม ่ผลจากใต้โต๊ะ เขาลุกขึ้นยืน ไม่อาจปล่อยเรื่องนี้ให้ผ่านเลย เพราะหากทิ้งไป เจ้าก้อนผ้าซีริวที่เขาต้องเลี้ยงคงป่วยตายไปเสียก่อน

เขาก้าวเท้าเข้าไปหาแล้วยกโต๊ะออกด้วยมือเดียว อุ้งที่จู่ๆ รู้สีกว่าที่



คุ่มกายห่างออกไปก็ร้องออกมาคำหนึ่ง จากนั้นก็วิ่งหนีตัวสั้น หลังเหวink้าวเท้า ยาวเพียงสองก้าวก็ตามทัน

เจ้าก้อนผ้าสีขาวตัวเขียวซ้ำหัวต้อร้องเสียงแหลม จากนั้นก็ดิ้นรนราวกับ ถูกจับกดน้ำ “ปล่อยข้า ปล่อยอู่ยง ปล่อยอู่ยง”

“อาเหวิน เกิดเรื่องอันใดขึ้น” อันเหมิงที่มาถึงแล้วแต่ไม่กล้าเข้ามา ตะโกนถาม อู่ยงได้ยินเสียงคนแปลกหน้า ผู้ซลาดกลัวก็ยิ่งตื่นและร้องไห้หนัก ขึ้น ร้องเจ้าหอหนุ่มละลายตาไปมองสหายที่แอบอยู่หลังประตูก่อนจะหันกลับมา มองเจ้าก้อนผ้าสีขาวแล้วตอบ

“ปลอบเมีย!” เหล่าผู้นำทำหน้าที่เหยแล้วสงบปากไม่กล่าวอันใด รู้ว่า สหายกำลังอารมณ์ไม่ดี

อู่ยงได้ยินคนรอบกายพูดก็ไม่เข้าใจ อะไรคือเมีย เมียคืออันใด นาง รู้แต่ว่านางเจ็บที่คนผู้นี้ตั้ง ว่าแล้วนางก็แหกปากร้องไห้อีก “ปล่อยอู่ยง ปล่อย อู่ยง ฮือๆๆ อู่ยงเจ็บแล้ว เจ็บทั้งตัว ฮือๆๆ”

ซึ่งซึ่งดีนางตลอดทาง ทั้งมือทั้งเท้าระบมไปหมด ไหนจะโดนกดน้ำ นางไม่ไหวแล้ว

หลังเหวินผ่นแรงจับให้เบาลง เมื่อยังไม่คลายตื่นเขาก็ดึงนางเข้าสู่ อ้อมกอด

อู่ยงซังกะไปครู่หนึ่ง รับรู้ถึงความอ่อนโยนได้ในทันที นางไม่เคยได้รับการกอด นางเคยเห็นแต่คนอื่นกอดกัน เห็นเด็กในเผ่ากอดบิดา กอดมารดา แต่นางไม่เคยมีผู้ใดกอด มือน้อยค่อยๆ คลายอาการต่อต้านลง

กอดมันอุ่นเช่นนี้เอง...

หลังเหวินเห็นว่าเข็นนั้นก็ยิ้ม “เด็กดี ไม่มีใครทำร้ายเจ้า ดูลิ” ดวงตา ที่หลับปี่ลืมขึ้นมองหน้าเจ้าของเสียง เมื่อเห็นว่าเป็นคนให้อาหารก็เฝือกอดพลากร้องไห้โฮ มือที่จากขมู่ซดก็เปลี่ยนเป็นกอด ส่วนปากก็พ้องจนฟังแทบไม่รู้เรื่อง

ในหัวรู้แต่เพียงว่า นางเจอเขาแล้ว คนที่ให้อาหาร เขาต้องใจดี

หลังเหวินลูบหลัง “ไม่ต้องกลัว เด็กดี ไม่ต้องกลัว”

อู้อย่างคงหลับตา ปากก็พรีเล่าความหวาดกลัว รองเจ้าหอหนุ่มจับใจความได้ว่า เจ้าปีศาจจวนผอมถือกรรไกรจะฆ่า

เขาตรงรับในคอคำหนึ่งแล้วหันไปมอง

ให้ถ่างมองกรรไกรแล้วพูดขึ้นมาทันที “บ่าวแค่เอากรรไกรมาตัดชุดคุณหนูเจ้าค่ะ” ชุดบางจุดขมวดปมแน่นจนพวกนางแก้ไขไม่ออก

ชายหนุ่มพยักหน้า ส่วนมือก็ยังคงทำหน้าที่ลูบแผ่นหลังที่สะท้อนตามแรงสะอื้น ส่วนปากก็พูดคำปलอบไม่หยุด “เด็กดี ไม่ร้อง ไม่ร้อง”

“อาเหวิน เกิดอันใดขึ้น เจ้าเด็กน้อยเป็นอย่างไรบ้าง” เสียงคุ้นเคยดังมาจากหน้าประตูอีกครั้ง เจ้าก้อนผ้าสีขาวสะดุ้งโหยงกอดเขาแน่นขึ้น หลังเหวินหันไปมอง คราวนี้เป็นสตรีผู้นำเผือกร้อนมาให้ นางมาพร้อมกับจักรพรรดิหนุ่ม เขาได้ยินนางกระซิบกับสามิจักรพรรดิแว่วๆ

“เห็นหรือไม่ น่าสงสารออก จะให้ข้าละเลยหรือ เจ้าจะหาว่าสตรีมีคุณธรรมเยี่ยงข้าทำร้ายยากไม่ได้”

เขาได้ยินเสียงคำรามคำหนึ่ง จากนั้นก็ตามด้วยเสียงโวยวายว่าให้ปล่อยแล้วเสียงของคนทั้งสองก็หายไป

หลังเหวินส่ายหน้าเบาๆ ความมีเมตตาของนางคือการไปหักแขนองค์หญิงบรรณาการจนบิดเบี้ยว! “พวกเจ้าออกไปก่อน” เขาเอ่ยปากไล่สหายอยู่ก็ช่วยอะไรไม่ได้มากนัก

เหล่าผู้นำมองสหายรักด้วยสายตาประหลาดใจแล้วถามว่าทำไม หลังเหวินได้แต่แยกเขี้ยวแล้วตอบที่เล่นที่จริง “จะอาบนํ้าให้เมีย” ทั้งเจ็ดฟังความหมายเหินบ่นมออกในทันที และไม่รอช้า รีบถอยก่อนสหายรักจะอาละวาดหรือส่งเจ้าเด็กที่ไม่ต่างจากก้อนผ้าสีขาวมาให้

เรื่องนี้พวกเขาขอไปซื้อซีอิ๊ว ไม่ยุ่งไม่ข้องเกี่ยวทั้งสิ้น!

เขาหันกลับมาสนใจ ‘เมีย’ ปล่อยให้ห้องอยู่อีกพักใหญ่องค์หญิงเผ่าเหยียนตันก็หยุด เขายกมือลูบผมนางสองสามครั้งแล้วถาม “หายกลัวแล้วใช่ไหม”



อยู่งยงหน้าขึ้นมอง นางสูดน้ำมูกเสียงดังลั่นห้อง เบื้องหน้านางคือบุรุษตัวโต คิ้วเหินตาเฉียง หน้าตาตรงมายิ่งนัก งามกว่าหลานปู่เหลาที่ใครๆ ต่างพูดกันไปทั่วเผ่าว่าเป็นบุรุษที่รูปงามที่สุด

หลังเหวินยืมเมื่อเห็นท่าทางคลายความกลัวลง “ดีแล้ว ต่อไปนี้จะไม่มีการทำร้ายเจ้าอีก” เขาใช้ปลายนิ้วลูบรอยแผลที่บวมบุด แล้วขยับกายลุกขึ้นยืน

อยู่งมอมตาม เผลอเพียงอึดใจเดียว คนสูงเท่านางเมื่อครู่ก็สูงเป็นต้นไม้ ชายผู้นั้นลูบผมนางอีกสองสามครั้ง แล้วค้อมกายลงจับไหล่หมุนร่างนางให้เผชิญกับเจ้าปีศาจอ้วนผอม นางตัวสั่นขึ้นมาอีก แต่พอมองให้ดี ถึงตัวจะคล้ายกันแต่ใบหน้าไม่ใช่

“ใช่ปีศาจนั้นหรือไม่” หลังเหวินถาม

อยู่งส่ายหน้า... ไม่ใช่พวกปีศาจ

ชายหนุ่มคลี่มตรีเตรียมดันร่างพอมที่ขึ้นไว้ให้ไปข้างหน้า “เช่นนั้นเจ้าจะยอมให้ทั้งสองอาบน้ำให้หรือไม่” เจ้าก้อนผ้าสีขาวยามนี้สมนามก้อนผ้าสีขาว

อยู่งส่ายหน้าพาลงก่าชายแขนเสื้อเขาแน่นในทันที นางกลัวโดนกดน้ำเหมือนที่ซึกซิงทำ

หลังเหวินหุบยิ้ม มุมปากเริ่มสั่น อาการแบบนี้เห็นที่ต้องเป็นเขาอีกแล้วสินะ เขาออกแรงดันแผ่นหลังอีกนิดเพื่อดูท่าทาง เมื่อเจ้าก้อนผ้าสีขาวสะบัดเขาก็กัดฟันร้องอ้อ!

ดี... ดี!

หลังเหวินแหงนหน้าสูง หว่างคิ้วลั่นจนเห็นได้ชัด และเมื่อรู้ทางเลือกก็เป็นเขาที่ต้องอาบน้ำให้เจ้าก้อนผ้าสีขาว

เขาสั่งให้สองบ่าวไปนำอ่างขนาดย่อมมาอีกใบ เนื่องด้วยหลังจากมอมตาแล้วลองประเมินดู เจ้าก้อนผ้าสีขาวก็ล้วยน้ำเต็มอ่างอยู่ไม่น้อย และเมื่อท่าทางต่อต้านขัดขืนเจียบๆ จางลง เขาก็สอดมือเข้าใต้แขนของเจ้าเด็กน้อย อุ้มนางลงอ่างใบเตี้ย ถอดเสื้อผ้าเก่าขาดเป็นรูออกแล้วลงมืออาบน้ำให้นาง

อยู่งมองชายที่เดียวก้มเดี่ยวงยงตักน้ำอุ่นรดกาย ดวงตาของเด็กน้อย

เปล่งประกายขึ้นมา

ส่วนหลังเหวินที่รับเผือกร้อนมาได้แต่ร้องครางในใจอย่างตื่นอกตื่นใจ
น้ำตาแทบริน

สววรรค์!

จากนั้นก็ก้มหน้าอาบน้ำให้ต่อ แล้วไม่ถามว่าผู้ใดจะเปลี่ยนเสื้อจะเกล้า
ผมให้นาง

ก็เขาก็ออย่างไรวะ!

อ้อ พออาบน้ำเสร็จ เจ้าก้อนผ้าสีขาวก็ร้องขออาหาร แล้ว ‘โกย’ กินอย่าง
ตั้งใจ จนเขาได้แต่แปลกใจแถมจมนอยู่ในที่

ท้องของเจ้าก้อนผ้าสีขาวเป็นหลุมไร้ก้นหรืออย่างไรกัน!

ชายหนุ่มเอียงคางเอามือเท้าแก้ม จู่ๆ ก็นึกถึงคำอธิษฐาน “หรือเจ้าจะ
เป็นเนื้อคู่ของข้า”

“ฮัก... ครี๊ด” เจ้าก้อนผ้าสีขาวที่กำลังตั้งใจกินเหมือนกลัวผู้ใดมาแย่ง
ล่ำลืออาหารและขี้มูกในคราวเดียวกัน

หลังเหวินยกมือกุมหน้าผากหลับตาลงคล้ายว่าอ้าใจให้ตนเอง จากนั้น
ก็ยื่นมือไปตบหลังให้เบาๆ พลางร้องบอก

“เนื้อคู่เอ๋ย กินช้าลงหน่อยเถิด เดี่ยวเจ้าจะอดเป็นภรรยาข้า” เขากลับ
กล่าวว่าจะมีอะไรไปติดคอตายก่อนที่นางจะโต

อู๋ยงกินเสร็จก็นั่งลูบพุงพลางยิ้มจนตาหยี อ่า... นางอิมเหลือเกิน อิม
จนถึงที่สุด อิมเหมือนท้องจะแตก

หลังเหวินมองท่าทางมีความสุขประหนึ่งสำเร็จขั้นเซียน มุมปากเขาก็
เกิดเป็นรอยยิ้มบางเบา แล้วก็ต้องทำท่ากลืนใจเมื่อเจ้าก้อนผ้าสีขาวกระโดดกอด
เขาแล้วพูดว่ารักเขาสามครั้ง

“ซำรักเจ้า ซำรักเจ้า ซำรักเจ้า” หัวใจหนุ่มคล้ายว่าถูกจุดด้วยลมแรง
เขาเพิ่งโดนบุปผาดอกตูมบอกรัก! แล้วก็ต้องหลุดหัวเราะหลังจากได้ยิน
ประโยคถัดมาของเจ้าก้อนผ้าสีขาว “ต้นเงิน²⁰ ของข้า ซำรักเจ้า รักที่สุด” นาง



เอาหน้ามันๆ เกลือกسابเลื้อยหอม รักต้นเงินต้นนี้เหลือเกิน

หลังเหวินถึงบางอ้อ... แม่เนื้อคู่เห็นเขาเป็นต้นเงินเช่นนั้นหรือ แต่พอ
เขาชำเลื่องตาไปมองบนโต๊ะครั้งหนึ่งก็พบเศษกระดุกไก่สองตัววางระเกะระกะ
ไม่รวมน้ำแกงอีกหนึ่งโถ ข้าวสองชาม น้ำชาอีกสองกา ผลไม้อีกหนึ่งถาด
เขาน่าจะเป็นต้นเขย่าอาหารเลี่ยมมากกว่าต้นเขย่าเงินแล้วกระมัง!

²⁰ ‘ต้นเงิน’ มาจากสำนวน ‘ต้นเขย่าเงิน’ หมายถึง คนหรือสิ่งของที่ทำให้ได้รับเงินทอง